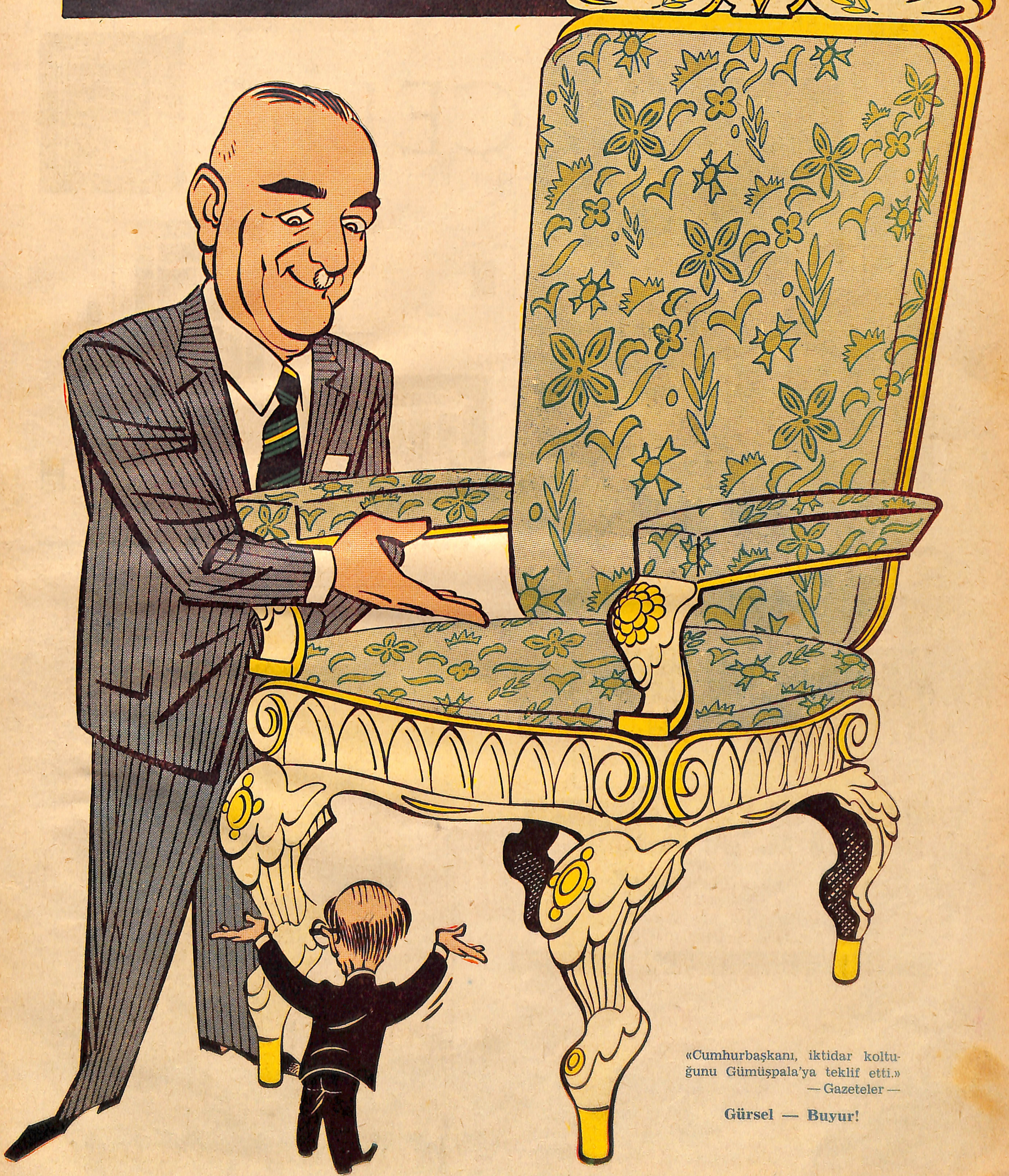
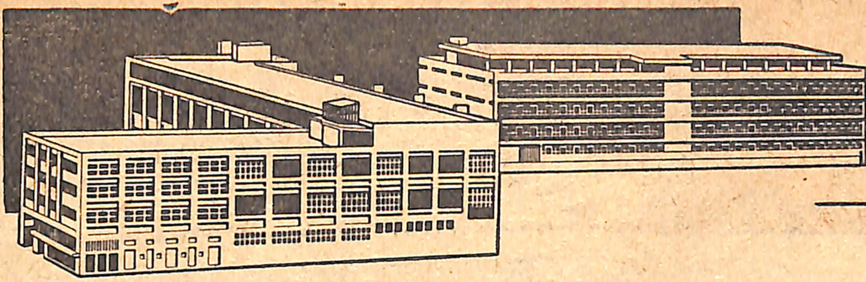
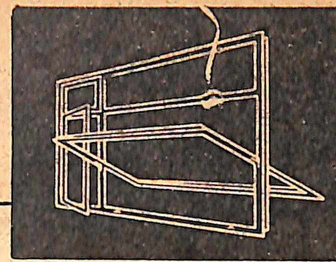
Akbaba

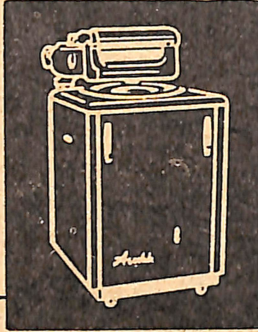
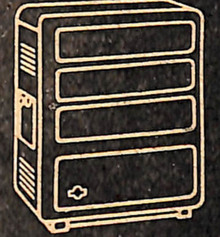
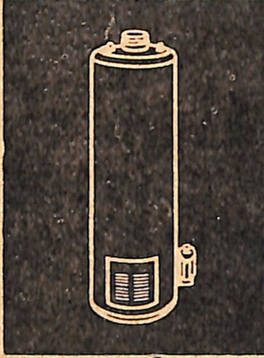
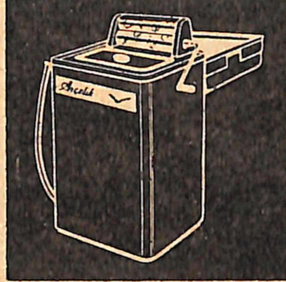
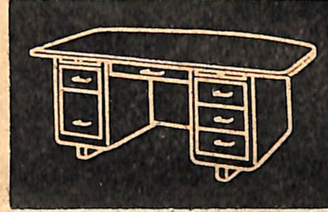
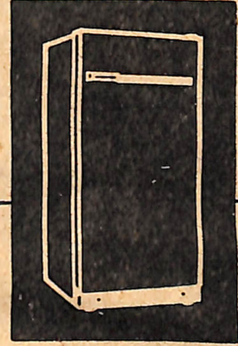
«Cumhurbaşkanı, iktidar koltuğunu Gümüşpala'ya teklif etti.»
— Gazeteler —

Gürsel — Buyur!

ARÇELİK

EN UYGUN FİAT - EN YÜKSEK KALİTE

SÜTLÜCE KARAAĞAÇ CAD., 2-4, TEL.: 49 44 00

Faal - 8680 - 307

REKLÂMLARINIZ İÇİN

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 22 43 84 - 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

ŞUBELER	DIŞ MUHABİRLER	
İstanbul	A.B.D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir	Almanya	İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

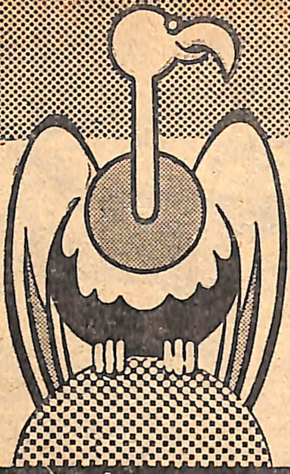
Basın 21005 309

PİYALE adı ağız tadı

Reklâmcılık 5212 310

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı, Reşit Aşcıoğlu.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinçgağ, Mıstık, Erdoğan Özer.

*

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8-10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 5 — Sayı : 125
19 Aralık 1963
YIL : 41

*

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Partiler İçinde Partizanlık!

SİZE, bir sır perdesi açacağım: Adalet Partisi kadrosunda, İstanbul Belediye Başkanlığı için dört istekli insan vardı: Profesör Ali Esat Birol, Mümtaz Tarhan, Sami Kırdar, Nuri Eroğan...

Bu dört kişiden birini bütün memleket tanır: Yalnız ünlü bir kadın doktoru değil, kültür ve zekâ ufukları alabildiğine geniş bir çağdaş bilim adamıdır da. Çok dünya görmüştür, çok yaşamıştır, çok okumuştur, çok da güzel, ince, zeki konuşur.

Sayın Birol gibi bir aydın, aday gösterilseydi, ben bile, Adalet Partisinden yana olmadığım halde, evimi de peşimden sürükleyerek, sandığa onun adını götürürdüm.

İkincisi, Mümtaz Tarhan... Ömrü devlet hizmetinde geçmiş, gün görmüş, mektep kurmuş, isim yapmış adamlarımızdan biri... İstanbul Vali ve Belediye Başkanlığında bulunduğu günlerin güzel ve başarılı hâtırası hâlâ vatandaşlar arasında konuşuluyor. İzbe sokaklardaki çocuk kumarhanelerini söküp atmasını, caddeleri kirletenlere karşı giriştiği medeni mücadeleyi hafızalarımız henüz unutmadı.

Adalet Partisi, eğer Mümtaz Tarhan'ı Belediye Başkanlığına aday gösterseydi, seve seve onu seçecek tarafsızlarla toplanacak oy, bugünkünü çok aşardı.

Sami Kırdara gelince: Tahsilini Pariste yapmış uyanık bir kültür adamı, ileri bir zekâdır. Yıllarca, Güzel Sanatlar Akademisi Mimarlık bölümünde kürsü sahibi olan Sami Kırdar, Avrupa'yı bölge bölge içinden tanır. Batı'nın yükseliş şartlarını bilir. Güzeli görür, anlar, sever... Sonra, iki yabancı dili, Fransızca'yı, İngilizce'yi ana dili rahatlığı ile okur, yazar, konuşur. Eşi, merhum Fethi Okyar'ın kızı Nermin Kırdar, yüksek öğrenimini Londra'da, hepimizin yüzünü ağartacak bir başarı ile bitirmiş pek müstesna bir genç hanımefendidir.

İstanbul, yalnız Sami Kırdar'ın görgüsünden, bilgisinden faydalanmakla kalmaz, Türkiye'nin dünyaya açılan büyük kapısında, eşi ile beraber, bütün memleketi şerefle temsil ederdi.

Adalet Partisi, İstanbul Belediye Başkanlığı için Sami Kırdar'ı aday gösterseydi, sandık başına, yalnız ben değil, nice bağımsız aydın, onun adını taşıyan zarflarla koşardık.

Ama dar particilik zihniyeti, kaba gücü ile A.P. yoklamasına hâkim olmuştur.

Bu satırları yazarken, durumu salıntıda olan sayın Nuri Eroğan'ı tanımıyoruz. Yalnız, devlet hizmetinde hiçbir emeği geçmemiş, hiçbir yapıcı, onarıcı çabası görülmemiş, İstanbul'un bilgi isteyen, tecrübe isteyen nice dâvaları ile ancak Başkanlık koltuğuna oturduktan sonra karşı karşıya gelecek hırslı bir politikacıdan başka bir şey olmadığını biliyoruz.

Çalışkan, iyi niyetli insan olmak, bizde sık sık ileri sürülen niteliklerdendir. Hayır.. Hayır, ne hayır.. Bin kere hayır!.. Tenbellik, ağır bir ayıptır. Utandırıcı bir suçtur. Ortak pazarın eşiğine ayak basarak katılmaya çalıştığımız Batı dünyasında herkes çalışır. Ailenin, çocuk olmayan, yatalak olmayan bütün insanları kendi hayatını kendi gücü ile yapar... İyi niyet de böyledir. İyi niyet, namuslu bir cemiyette övülecek bir özellik sayılmaz. Tıpkı göz gibi, burun gibi insanın bir parçası, bir varlığıdır bu. Nasıl gözü kapanmış bir adama kör diyorsak, nasıl burnu kopmuş bir kişiye burunsuz diyorsak ve nasıl gözü yerinde, burnu yerinde bir insana, gözlü, burunlu demiyorsak, iyi niyeti olmayan bir insanı da fena niyetli diye yereriz ama, fena niyetli olmayan bir insanı da iyi niyetli diye övemeyiz!

Onun için, Sayın Adalet Partisi adayı da yüreği ne kadar çalışma şevki ile, ne kadar iyi niyetle dolu olursa olsun, bu iki duygu, bir insana, çok şeyler isteyen, çok şeyler bekleyen İstanbul şehrinin kaderini avucuna almak yetkisini ve üstünlüğünü vermez.

Sayın Nuri Eroğan: «Profesör Ali Esat Birol, Mümtaz Tarhan, Sami Kırdar gibi, ayrı ayrı yönlerile bana çok üstün Adalet Partililer İstanbul Belediye Başkanlığını isterken, üzerime düşen tek vazife, teşkilâtımızı, bu üç değerden biri için oy birliğine götürmektir!» deseydi, hem İstanbul'a, hem partisine, hem de kendisine hizmet etmiş olurdu...

O zaman, onun bu göz ve gönül tokluğunu bütün kalemler dil birliği ile överdik:

— Bravo! İşte eşi az bulunur idealist bir politikacı!

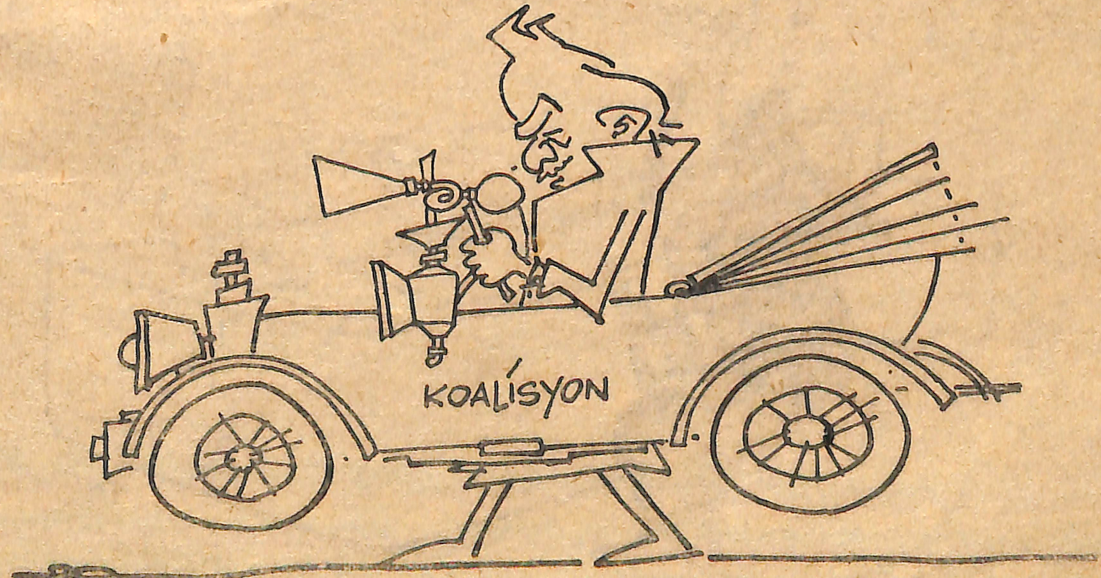
Ne yazık ki, A.P. İstanbul Başkanı, kendi partisi içinde bile bir partizan olmaktan kurtulamadı.

Sakın bunu yalnız Adalet Partisine özgü sanmayınız. En eski ve en usta politikacımız Sayın İnönü bile partisine ve kabinesine yıllardır ne adamlar seçiyor, meydanda!

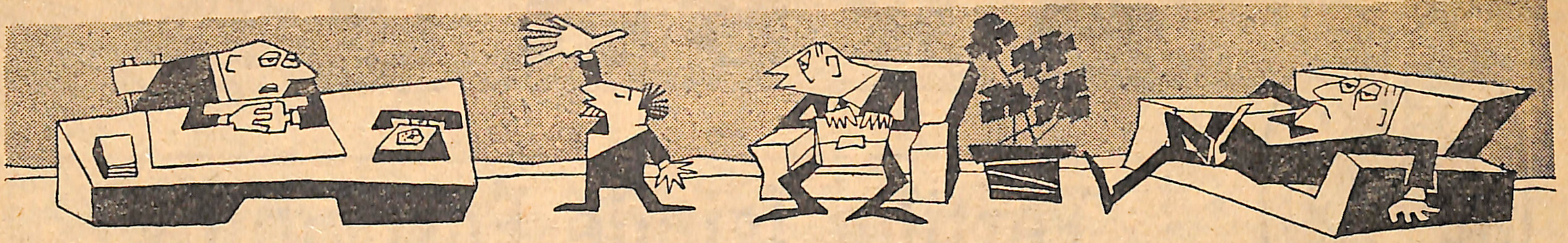
Hele C.H.P. nin, ceketinden bir düğme, saçından bir tel koparır gibi değil, göğsünden kalbini koparır gibi söküp attığı Kasım Gülek, partiler içi partizanlığın en şarklı örneğidir.

Halimize Allah acısın diyeceğim ama, beyhude... Kendisine acımayan kullarına Tanrı niçin acısın?

Yusuf Ziya ORTAÇ

Koalisyon yürüdü!

SOSYALİZM GELİYOR SAVULUN

AZİZ NESİN

— Muhterem Beyfendi, memleketimizi büyük bir tehlikenin günden güne sarmakta olduğunu elbette zâtialiniz de müşahede etmektesinizdir. Kökü dışarda olan bir takım muzır cereyanlar...

İş adamı, Sabahattin'in ağzından lâfı alıp tamamladı:

— Memleketi uçuruma sürüklüyor. Bunlara karşı müessir tedbir alınmazsa...

Bu cümlenin arkasını da Sabahattin getirdi:

— Sonumuz vahimdir. İş işten geçtikten sonra ne yapılsa boştur. Servet düşmanları günden güne artmaktadır. Özel teşebbüse hücum ederek ve özel sermayeyi sindirerek halkta zenginlere karşı nefret ve düşmanlık duygusu yaratmak suretiyle...

— Millî birliğimizi ve beraberliğimizi bozuyorlar...

Birinin ağzında yarım kalan cümleyi, öbürü kaparak tamamlıyordu:

— Bunların niyeti...

— Milleti birbirine düşman iki safa ayırmak olup...

— Ondan sonra da hain maksatlarına...

— Ulaşmaktır. Biz bunlara karşı müessir tedbirler almazsak...

— Sonumuz felâket olacaktır... Maalesef şu hakikati itiraf...

Sözün burasında o sıska arkadaşımız da heyecanla ayağa fırlayıp lâfa karıştı:

— Etmek zorundayız kiiii, pek çok iş adamlarımız ve büyük sermaye sahiplerimiz gaflet uykusundadırlar muhterem beyfendi. Malûmuâliniz...

— Bu sosyalistler düşmanlarımızdan para yardımı görmektedirler. Emin olunuz beyfendi, yalnız geçen sene hariçten gördükleri yardım, iki milyon üçyüzkırkaltıbin yediyüzdoksaniki dolardır beyfendi. Buna karşı peki...

— Biz ne yapıyoruz? Hiç... Bizler, vatan aşkı ve imanımızın kuvvetiyle bu hainlere karşı yılmadan mücadele ediyoruz. Niçin? Çünkü özel teşebbüsü müdafaa bizim vazifemizdir, evet ve fakat...

— Muhterem hayır sahibi zenginlerimizin de bu mücadelede...

— Bizleri yalnız bırakmamaları...

Bu sefer iş adamı da karıştı, bir trio başladı:

— Hiç şüphesiz... Çok haklısınız... Sizleri desteklemek vazifemizdir. Aksi halde...

— Memleket mahvolacaktır. Bu nizam düşmanları...

— İyice gemi azıya almış bulunuyorlar. Hariçten gördükleri yardımlarla gazete ve mecmualar...

— Çıkarmaktadırlar. Geçende mecmualarında yazdıklarını gördünüz mü beyfendi: «Artık hırsızlığa paydos... Bu fakir halkın hakkını hiç kimse yiyemez!» diye yazıyorlardı. Bu ne demektir? Açıkça...

— Tanınmış iş adamlarımızı kastediyorlar. Yeni yeni iş sahaları yaratarak memleketin kalkınmasına çalışanlara hiç utanmadan «Halkın sırtından geçinen soyguncular!» diye yazmaktan çekinmiyorlar. Bu sözleri kime söyledikleri belli...

— Evet, belli... Bize, bize!..

— Fikre karşı fikirle mücadele etmeliyiz beyfendi... Fakat onlar milyonlar alırken biz...

— Ne yapabiliriz? Bir dergi çıkarmak için...

— İtimad buyrunuz ki...

Ben koltuğa iyice yayılmıştım, bacak bacak üstüne atmış, ucu tavanı gösteren ayağımı sallayıp duruyordum. Masanın üstünde duran kutudan bir sigara aldım. İş adamı masasına geçti, zile bastı. Gelen adama,

— Bize kahve getir... dedi.

Bizimkiler de oturdular. İş adamı parmaklarını sinirli sinirli masanın camına vurarak, gayet ciddi,

— Nasıl bir mücadele düşünüyorsunuz? dedi.

— Fikir yoluyla mücadele edeceğiz.

Suspus oturmaktan sıkılmıştım; herhalde benim de bir-iki söz söylemem gerekiyordu.

— Sosyalistler çok geniş propaganda yapıyorlar, dedim, propaganda için her yola, her çareye başvuruyorlar. Bizim de mukabil propaganda yapmamız lâzım...

Sabahattin,

— Özel teşebbüsü ve sermayeyi müdafaa eden bir mecmua çıkaracağız... dedi.

Ben de hemen ekledim:

— Sosyalistler memleketin bütün kıymetli adamlarına saldırarak, onları halkın gözünden düşürüyorlar, millî kıymetlerimizi mahvediyorlar.

Bana bravo der gibi başını sallayan sıska arkadaşımız da,

— Bunlar tarihe düşmandırlar, dedi, millî ananelerimizi yıkıyorlar.

— Ve ahlâkımızı, millî ahlâkımızı kemiriyorlar beyfendi... dedim.

İş adamı,

— Sizden önce gelen beyler de, dedi, aynı maksatla çıkardıkları mecmua için benden ilân istediler. Yardım vazifemizdir. İlân verdim mecmualarına tabii...

Sabahattin,

— Bu zamanda bir mecmua çıkarmak ve yaşatmak kolay değil beyfendi, dedi, biz üç arkadaş bu mücadeleye hayatımızı vakfettik ve bütün varımızı koyduk. Memleket meselesi beyfendi...

Beyfendi,

— Anlıyorum, dedi, bu yolda mücadele edenler artmalı, halka doğru yolu göstermeli... Ahlâk, ahlâk, her şeyin başında ahlâk gelir...

— Bugün elli bin liradan aşağı bir mecmua çıkmıyor; biz ancak otuzbin lira tedarik edebildik.

İş adamı burkuldu. Sabahattin hemen atıldı:

— Hamiyetli iş adamlarımızın yardımını rica ediyoruz. Bugün bu küçük yardımlar yapılmazsa yarın her şey elden gidebilir...

Ben hemen,.

— Gidebilir değil gidecektir... dedim, gaflet uykusundan uyanmalıyız.

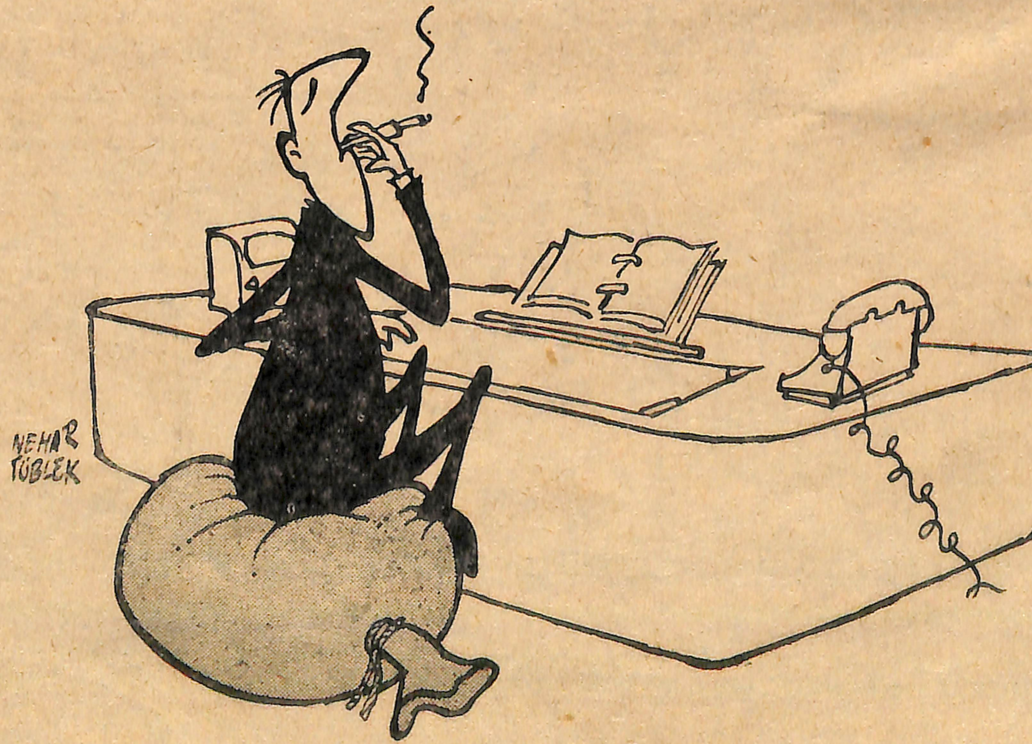
Sıska arkadaşımız,

— Eksik olmasınlar vatanperver bir zenginimiz bize beş bin lira yardımda bulundu... dedi.

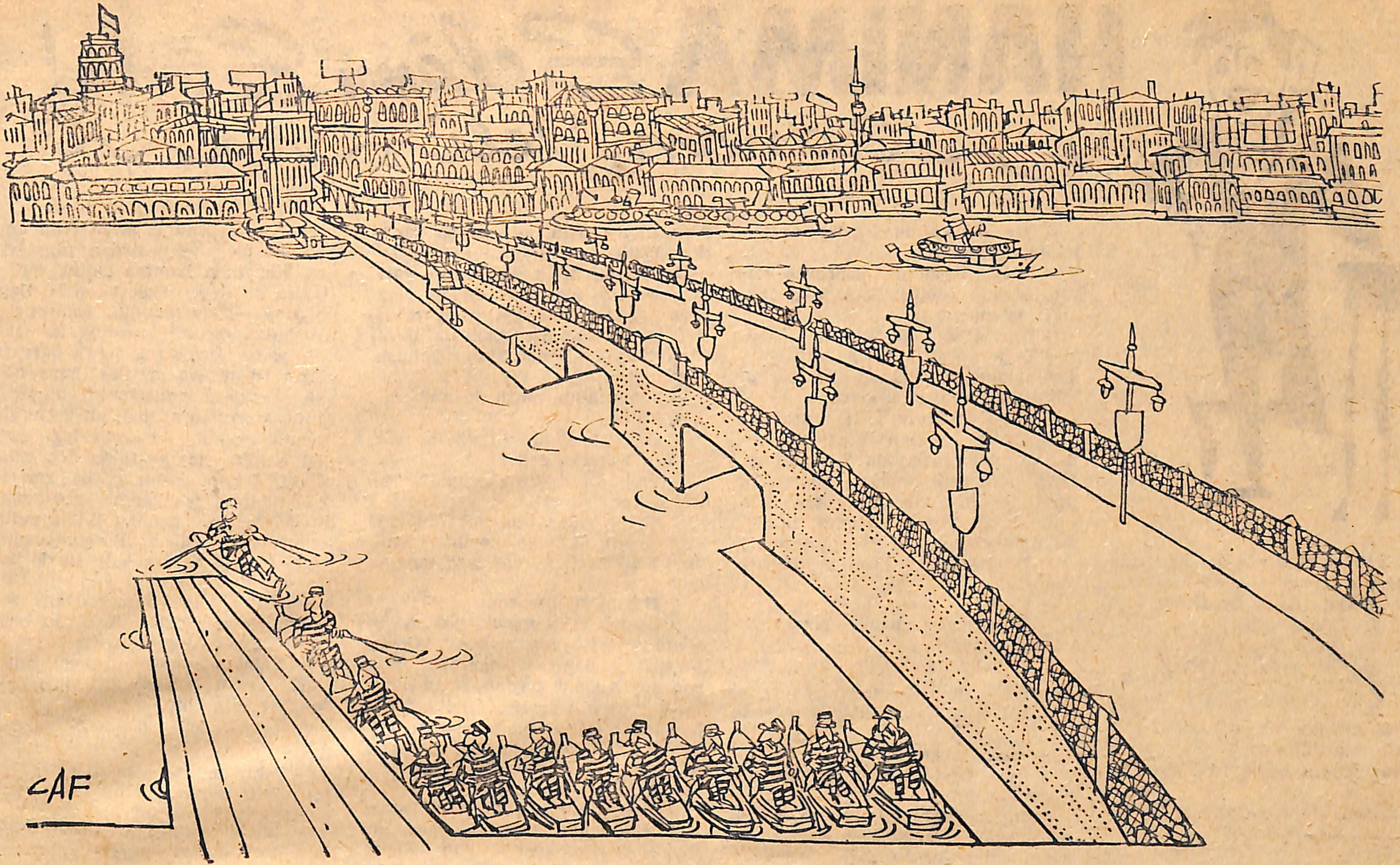
İş adamı,

— Ben de şimdilik size bir küçük yardımda bulunayım... dedi. Masasında duran düofonu açıp muhasebe müdürüne bize altı bin lira vermesini emretti. Teşekkürler edip gitmek için aya-

Bazı Belediye Başkanları maaşlarını beşbin liraya çıkarttı. — Gazeteler —

Makam koltuğu!

Kürek mahkûmları!

ğa kalkarken içeri bir adam girdi, büyük bir heyecanla,

— Bu çanlar kimin için çalıyor beyfendi? dedi.

İş adamı şaşkınlıkla,

— Hangi çanlar? dedi.

Adam bağırıyordu:

— Tehlike çanları, tehlike çanları!.. Bu çanlar sizler için çalıyor Beyfendi! Ne yazık ki duyan yok!.. Sosyalistler işi azıttılar. Vatanperverlerimiz bu derin uykularından uyanmazlarsa...

İş adamı bizi kapıya kadar geçirerek uğurladıktan sonra odasında bıraktığı adamın yanına döndü.

Biz bir taksiye atlayıp yine Yenicami avlusundaki kahveye geldik. Orada altıbin lirayı paylaştık. Ben o kadar az konuştuğum halde, bana da üçtebir hisse verdiler. Sabahattin sıskaya,

— İki el tavla oynayalım da, öyle çıkarız Beyoğlu'na... dedi.

Onlar tavlaya başladılar. Adının Niyazi olduğunu ancak o zaman öğrendiğim sıska ortağım,

— Bu gece nerdeyiz? dedi.

Sabahattin,

— Kervansaray'a yeni üç oğlan gelmiş, dedi, üçünün de karıdan hiç farkı yokmuş, striptiz yapıyorlarmış...

— Memleket sahiden büyük tehlike içinde... dedim.

Maksadım onları harekete geçirmekti. Niyazi salladığı zarı attı,

— Vay namussuz kemik... ulan iki-bir'in parasını mı verdik be... dedi.

Bana para tatlı geldiği için,

— Memleket tehlike içindeyken bizim burda oturmamız hiç doğru değil arkadaşlar... dedim.

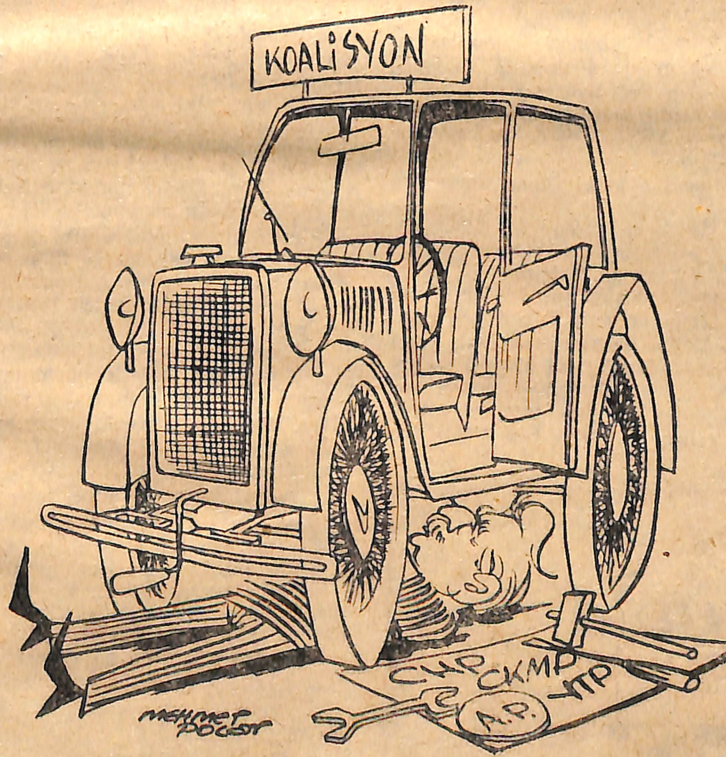
Sabahattin,

— Bugünlük bu kadar çalışma yeter, dedi, biraz da eğlenmek hakkımız. İki gün sonrası için bir randevumuz daha var...

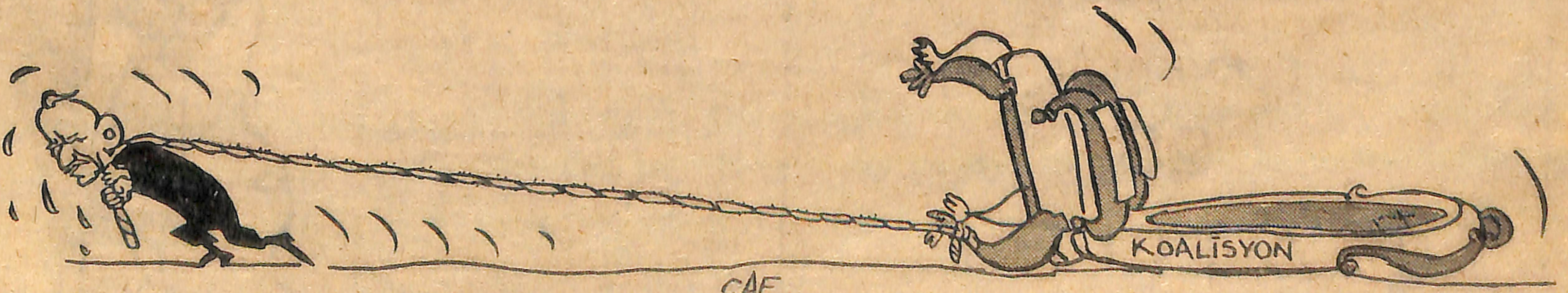
Cebimdeki paraları ceketimin dışından yokladım. Bana sanki rüya görüyormuşum gibi geliyordu. Bu kadar çok paranın bu kadar kolay kazanılmasını bir türlü aklım almıyordu.

O geceyi üçümüz birlikte eğlenerek geçirdik, ama ben hiç para harcamadım. Sabahleyin, iki gün sonra yine aynı kahvede buluşmak üzere birbirimizden ayrıldık. O kadar sarhoştum ki, eve nasıl geldiğimi hiç hatırlamıyorum.

(Arkası var)

Yazısız

Bir gelir insan cihana durma çek!

HANIMA Selâm Söyle!

Adnan Veli

TELEFONUN zili acı acı öttü. Edibe bir koşu geldi:

— Alôôôôô!.. Kimi istediniz?

— Alô.. Neresi orası?

— Bura Galip beyin evi..

— Galip bey evde yok mu?

— Yok..

— Hanımı?

— Hanımı da yok..

— Siz kimsiniz?

— Ben Galip beyin hizmetcüsüyüm..

— Haaa, öyle mi? Galip beyin yanına yeni girdin galiba?..

— Yooo.. Üç aydır burdıyım.. Üç ay oluyo gireli..

— Ben seni hiç tanımıyorum ama..

— Sen kimsin?

— Galip beyin arkadaşıyım..

— İyi..

— Peki, nereye gittiler acaba?.. Sana hiç bir şey söylemediler mi?

— Hanım siftah, bakkala uğrıyacağıdı.. Hâşim'i biliyon mu? Şafak Bakkaliyesi..

— Bilmiyorum..

— Cattedeki böyük bakkal.. Geçende Goka gola getidiydi bize.. Boş şişelerini geri virmiş idik.. Şişe paralarını da hesaba geçmiş.. Hanım o sebebe, Bakkalınan gavga itmiye getti..

— Boş şişeleri de yazmış demek?

— Yazmış itoğlu.. Bakkal bu, yazma mı?

— Ne zaman geleceğini söylemedi mi?

— Bi şey dimedi. Emme ordan da tohtura gitceğini duydum..

— Ne doktoruna gidecekmiş?.. Hasta mı hanım?

— Hasta değel de, üzerinize âfiyet, hâmile olmuş.. Çocuk doğurmayı istemeyor..

— Niye istemiyor acaba?

— Doğuruncek, karnı sarkarmış deyi istemeyor.. Onun için kürtaş tohturuna danışmıya getti..

— Hangi doktora gitti acaba?

— Ağşem, beyinen gonuşuyorlardı.. Ortaköy tarafında kürtaşın en birinci tohturu varımış, emme bi insanı beşyüze temizliyormuş.. Hanım da iki yüze yapanını buldu. Tâlimâne'de ermeni tohturuymuş..

— Hıııımmm!.. Demek doktora gitti..

— Evet..

— Niye acaba çocuk doğurmak istemiyormuş?

— Vallaha gendi bilir.. Halbukiyse, benim canıma minnet..

— Eh, Allah sana da verir işallah..

— Âmin beyfendi..

— Peki, beyin nereye gittiğini biliyor musun?..

— Bu seçimlerden sonra beyin işi pek bi ziyadeleşti. Esgiden o gader çalışmıyordu.

— Peki şimdi niye çalışıyor o kadar çok?

— Gomisyoncuların işleri varımış Belediye'de.. Onlarınan uğraşıyor..

— Ne işleri acaba?

— Vallaha eyi bilmiyom da, gat işleri deyiler buna.. Temsil senin portumanın beş gatımış da, altı olsun deyi Belediye garar virirmiş. Şincik bizim bey, beşleri altı, altıları yedi, yedileri de sekiz yapmıya uğraşıyor..

— Beyin o kadar apartımanı var mı?

— Gendi portumanları değel canım.. Gomisyoncular var ara yirde.. Onların hatırına yapıyor..

— Hatır için mi yapıyor bu işleri?

— Helbette hatır sebebiynen yapıyor.. Beyin hatırı seçimden sonra çok arttı. Esgiden bi arıyanı soranı yoğudu.. Şincik pulisinden gumserine gader, günde dört sefer telifon geliyor. Bizim bey Edâlet'ten yana olduğu için, artı yıldızı parladı. Esgiden Belediye'de ossun, Tapuda ossun, Halk Partisinin gartvizitası eyi geçermiş. Şincik Edâletin gartvizitası eyi geçiyormuş. Ben bu işlerden ağnamam da, beyin ağnatmasına bakaraktan gonuşuyom.

— Senin adın neydi kızım?

— Edibe..

— Edibe, evlâdım!. Daha ne var, ne yok bakalım evde?

— Valla, ne ossun beyfendi?.. Hepisi eyiler..

— Gelen giden olmuyor mu hiç?

— Geçen, Yılmaz beyinen hanımısı geldilerdi. Yılmaz beyi tanıyon mu?.

— Hayır tanımıyorum..

— Sizden eyi olmasın, çok eyi bi adam.. Hatırı da ziyade.. Geçen Alican'ı paylamış Angarada.. Biliyon mu, Alican'ı paylamıya bi tabur Halk Partisi yetmez.. Ama bu bey paylamış.. İşte o, hanımısıynan gelmişidi.. Onun üzerine Müsü Davit de geldi..

— Kim bu Müsü Davit?

— Şey canım.. İttâlâtçı.. Dışarı melmeketinden hesap makinası getirir imiş.. Çok zengin adam.. Bizim bey bu Müsü Davit için «Amerikan yardımı gibi herif» deyi gonuşur. Emme bana galsa, ben bu Müsü Davit'i heç sevmiyom.. Neden dirsen, gözünün beyazında, eyi bi yazı yok onun.. Bizim hanıma bakarken, Gümüşpala'nın İsmet Paşaya baktığı gibi bakıvor.. Öyle bakmadan hayır mı gelir?..

— Canım belki sana öyle gelmiştir..

— Hadi hadi.. Ben on üç yıllık hizmetcüyüm.. Bi bakışın ne demiye geldüğünü ağnamadıktan kelli, on üç yıl saman mı yimişim ben?..

— Peki, senin dediğin gibi olsun.. Evde, hanımla bey, kavga filân ediyorlar mı?..

— Geçen Cumartesiden beri bir şey yok..

— Geçen Cumartesi ne olmuştu?..

— Bizim bey, hatırlı adamların arasına garıştığı için, gayrı resmî elbise diktirmeği istedi. Hani sivil paşa elbisesi var, biliyon mu?

— Bilmiyorum..

— Pantul kenarına siyah ipek şerit dakılıyor. Ceketinin yakası da ipeğin parlağından oluyor..

— Ha, smokin diyorsun herhalde..

— Hah işte o simekinden diktirmeyi istedi. «Ben gayrı portakal adamı oldum» didi..

— Portakal adamı ne demek?

— Bi insan seçimi gazanıp böyük oldumuydu, o adama portakal adamı deyorlar..

— Eee, ne olmuş sonra?

— İşte o urbadan diktirmeyi istedi.

— Eskiden yok muymuş onun elbisesi..

— Esgiden yoğumuş da, kirayınan Yüksekkaldırım'dan alırlar imiş..

— Ha, şimdi terziye diktirmek istedi, öyle mi?

— Öyle de, hanım razı gelmedi. Hanımın istediği ganape dakımı.. Ganapenin yaldızı olceğmiş, işlemesi olceğmiş, ipeği olceğmiş. Bunun adına Onbeş Lüvü dakımı deyorlar..

— Bey razı olmadı mı kanape takımı almıya?

— Olmadı.

— Haaa, bu sebeple kavga ettiler demek?

— He ye.. Emme gavga olup da, esas böyük gavgalardan olmadı.. Bey öfkeyinen hanıma galtak didi.. Hanım da beye Pezevek didi. Bey üç dokat vurdu hanıma.. Hanım da tırnağınan beyin zuratına iki cırmıh çizdi. Bi çeyrek sonra barışıp çalgılı tiyatoraya gettiler. Esas böyük gavgalar onbeşte bir oluyor.. Emme o zaman alt gat, alt gatın altındaki bakkal, üzerimizdeki gat, mal sahibi, gapıcı falan hep geliyolar.. Geçen, hanımın bağırmasına cattedeki taksiler de durmuşudu da, tepesi gırmızı ibikli pulis tomofili açtı yolları.. Büfenin camıynan bi şişe fiski gırıldı. Bi de beyin ceketinin bi golu yırtıldı.. Onbeşte bir oluyor bunlar. Hariç zamanda, Allah ağızlarının tadını bozmasın, gül gibi geçiniyorlar..

— Yahu sen neler biliyor muşsun?.. Senin kadar akıllı hizmetçi de görmedim hiç..

— Demek sen hizmetçi görmemişin..

— Peki, bey ne zaman gelir?

— Belli olmaz.. Kim aradı deyi sorarsa, ne diyeyim?

— Senin samimî arkadaşın Sadi bey aradı dersin..

— Pekey Sadi bey.. Gelincek söylerim..

— Hanıma da selâm söyle..

— Şincik doğru dürüst gonuşurkene hanımı gatma işin içine..

— Canım ne varmış bunda?.. Selâm söylemekle ne çıkar yani?

— Sen bak yarım zahattır tahkikat yapıyon.. Böyle tahkikat yapan adam, sağlam adam değeldir.. Eğer beyinen gonuşmak istersen, ağşem dokuzbuçukta telifon it.. Hanımın selâmını da ona söylersin, ağnadın mı?..

— Peki öyleyse, dokuz buçukta ararım beyi..

— Hadi güle güle..

Edibe telefonu kapattıktan sonra kendi kendine söylendi:

— Eşşoğlunun teki, dedi.. Mahanayınan ağızımdan lâkırdı almıya uğraşıyo.. Onun gibi deyusları çok görmüşüm ben.. Bunlar hizmetçi ağzından lâkırdı alıp, seçim zamanı gelincek ratyoda söyleyiviren dakımındandır. Beyimi, hanımımı ne diye irezil ideyim ben?..

Yılbaşında

Akbaba

İLÂVELİ FEVKALÂDE SAYI

28

SAHİFE

«Federasyondan para alamayan amatör kulüpler para sıkıntısı içinde...» — Gazeteler —

— Ulan bu ne edepsizlik, bu ne hayasızlık?..
— Vallahi hiç biri değil bay hakem, sadece parasızlık!

7 gün

PAZARTESİ :

Adanalı bayan Neclâ Ser tutturmuş: «İlle iki kocaya varacağım» diye...

İşin şakası yok, Büyük Millet Meclisi dilekçe komisyonuna pullu istidayı bile dayamış: «Ya kanunu değiştirin, diyormuş, ya bana özel müsaade verin!»

Onun bu isteği, bize Sultan Aziz'e ait bir fıkrayı hatırlattı:

Adamın biri, Padişah'a dilekçe sunmuş: «Ben bir oturuşta bir kuzu yerim» diye...

Sultan Aziz, herife şu cevabı vermiş: «Bulursan iki tane ye!»

Büyük Millet Meclisi dilekçe komisyonu da bu koca delisi kıza bir azizlik etmelidir:

«Bulursan dört tanesine var!»

SALI :

Dikkat ediyor musunuz? Cinayetler hep ıvır zıvır şeylerden çıkıyor. Hani, öyle adam öldürmeler var ki, insan bunun için sivrisinek bile öldürmez!

Bugün de İzmir'de bir cinayet işlenmiş: Basmahanede, seyyar berber Ahmet İncel'le şarap içen İsmail Pişkin, bir ara arkadaşına: «Yarın İstanbul'a gideceğim, bana bir gömlek versene» demiş... Herif seyyar berber, tırhallı, birhallı, kaç gömleği olacak ki adamcağızın? Boynunu büküp «Yok» diyince çekmiş otuzbeş santimlik saldırmayı, göndermiş kadeh arkadaşını öbür dünyaya...

Eh, şimdi istediğinden âlâ, beyaz, uzun bir gömlek giydireceklerdir ona!

ÇARŞAMBA :

Parklardaki kâhyalara İstanbul şoförleri günde ne veriyorlarmış, okudunuz mu?.. Haber, Milliyet'in birinci sayfasında çıktı: Günde yirmi iki bin lira! Ayda altıyüz altmış bin lira! Yılda yedi milyon dokuzyüz yirmi bin lira!

Belediye Başkanının değil, Maliye Bakanının bile ağzı sulanır buna!

PERŞEMBE :

Gazetenin baş sayfasında bir fotoğraf: Ağlayan anneler, ağlayan eşler, ağlayan sevgililer, ağlayan çocuklar ve tren pencerelerinden sallanan eller...

Almanya'ya 1144 işçi daha yolcu etmişiz.

«İyimser dede» istediği kadar: «Hergün yeni iş sahaları açılacak.. Gateze sayfaları yeni ihale ilânları ile dolacak!» diye avuna dursun. Evini bırakan, ocağını bırakan, ekmek parası için sınır dışına koşuyor!

Önümüzdeki yıl Danimarka da onbeş bin işçi istiyormuş. Ne dersiniz, bizim «plân» sahiden «pilâv» oldu galiba!

Bu gidişle korkarım, duvarlarımızı badana ettirmek, camlarımızı taktırmak, sobalarımızı kurdurmak için bile «gidip - gelme» uçak bileti yollayıp Almanya'dan işçi getirteceğiz!

CUMA :

Bir beyinsiz çocuk dünyaya gelmiş... Eh, etrafumıza, hele politika dünyamıza bakarak bunun olağanüstü bir şey sayılamayacağını görürüz.

Ancak, gazetenin verdiği haberde olağanüstü mühim bir nokta var: Çocuk altı saat yaşamış ...

Hem beynin olmasın, hem o boş kafa ile altı saatçik yaşa... İşte bu sahiden şaşılacak şey!

CUMARTESİ :

Konya Belediye Meclisi ilk toplantısında neye karar vermiş, biliyor musunuz?

Bozuk yolların tamirine mi?.. Şehrin imarına mı.. Turistik oteller inşaasına mı?..

Hayır, hayır... Belediye Başkanının maaşını dörtbin liraya çıkarmaya...

Konya bu işte yalnız değildir. Adana da bunların arasında... Hem galiba o beş binlik!

Demek yeni Belediye Meclislerimiz işe önce Başkanlarını imar ile başlıyorlar: Arkadan elbet kendilerini tamir faslı da gelecektir.. Ondan sonra efendim, şayet bütçede para kalırsa şehirlerini de düşünürler artık!

PAZAR :

Bizim neslin yerini yeni kuşak alınca, birçok duygular, düşünceler, «Nesil» ile «Kuşak» arasındaki yabancılık kadar biribirinden uzaklaştı.

Nesil dili ile meselâ, kuşak dili ile örneğin: Edeb-i kelâm.. Nezahet...

Evet, eskiden, edebiyat kitaplarımızda bir edeb-i kelâm, bir nezahet tarifi vardı. Bazı olayları, şairin, hikâyecinin, yazarın kalemi apaçık söylemez, onu biraz giydirir, biraz örter, biraz süslerdi.

Divan edebiyatında bu hüner fazla ileriye gitmiş, şair, nazik olacağım diye gülünç olmaya bile başlamıştı.

Meselâ, sevgilisinin terlediğini söylemek ayıptı eskiden. Bakınız, bunu şair nasıl anlatıyor:

Kat kat düşüp ol peri hicaba,
Gark oldu gülâb-ı ıstıraba!

İsterseniz beyti çözelim: Güzel kız öylesine utandı ki, ıstırabın gül suları içinde kaldı!

Ama bu gülünç oyuna edebiyat kitapları «Nezahet» derdi, «Edeb-i kelâm» derdi ve pek makbul bir sanattı...

Tevfik Fikret bile:

Edip olur kişi sermaye-i
hayası kadar!

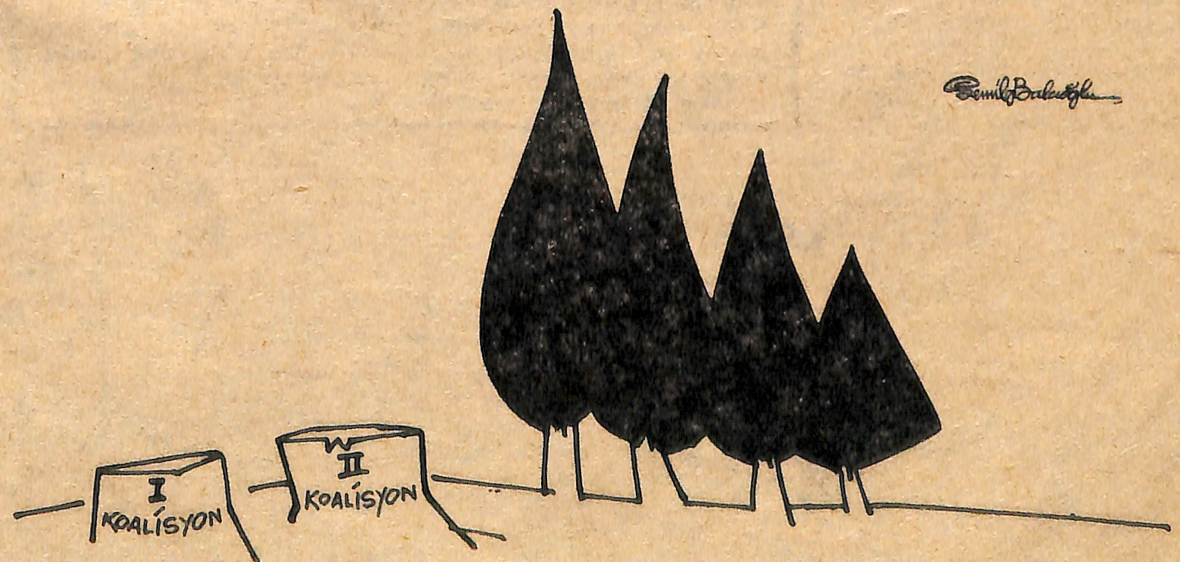
demiştir.

Şimdi bakıyorum, bunun tam tersi... Bir günlük gazetede, hem de birinci sayfasında, hem de dört sütun üstüne, hem de kapkara, ip iri harflerle şu başlık:

«Genç kızları uyuşturup ırzlarına geçiyorlar!»

Bu çirkin sözü, sahnemizin çıt kırıldım beyi Dormen'in Tiyatrosunda «Şahane züğürtler»i seyrederken de, kadınlı erkekli bir salon kalabalığı içinde dinledik. Hem de bir kadın sanatçı ağzından.. Bir Rus Prensesini canlandıran Ayfer Feray, gerine gerine: «Irzıma geçtin!» diye âdeta övünerek söylüyor!

İki büyük halk mektebi olan Gazete ile Tiyatronun dili böyle olursa, olursa, olursa... İşte böyle olur!

Orman politikası!..

Öncesi, sonrası

Bitti bu seçim... Gene dengesiz bitti... Terazinin bir kefesi gene fırladı havalara, öbür kefesi de indi diplere diplere...

Havaya fırlıyan kefesinin üstündekilerin burnu da havalara fırladı her zamanki gibi... Kaf dağını geçenler bile var!

Flâmalı otomobiller, cakalarının hızıyla, hızlarının cakasıyla şehri taradılar. C.H.P. ninki kulağa takılmış çiçek gibi yandaydı, A.P. ninki motörün homurtusuna abanık... Vatandaş düşündü, şu altı okun inceliği, uzunluğu, zerafeti kendine yeter diye ve oyunu attı A.P. ye, kıp kısa süren «oy sultanlığını» kullanıp!

Diyeceksiniz ki bu «oy sultanlığı» sonucu Ankara'nın merkezinde C.H.P. lehine çıktı. Evet, taş odalarda şehrin merkezindeki vatandaş, A.P. nin samanlaşmış listesine, C.H.P. nin has beyaz puslasını tercih etti... Sebep şu, ve açıktan açığa ifade ediliyordu: «Eğer karşı partiyi kazandırırsak, iktidar (koalisyondan galiba kimsenin haberceğizi yoktu) Belediye reisini köstekler, biz de yanarız bu tepişmede!»

Vatandaş, tecrübenin tahtasında yuğrula yuğrula, pratik olduğu kadar da acı, birkaç gerçek bellemişti.. Bellemesine mâni olamazsınız ya!.. Yalnız şunu pek belliyememişti: İktidarların artık geçici olduğunu!

İnönü

Artık İnönü'yü bile hesaplıyamaz olduk... Zannederdim ki, son hecelerin üstüne basa basa (galiba dünyada tek sağlam zemin son heceler kaldı) şöyle diyecek: «Vatandaş... Bu seçimlerde... Olgunluğunu... Bir defa... Daha... Göstermiştir... Seçimlerin... Neticesinden... Memnunum!..»

Öyle demedi. Sustu İnönü!... İki günlük bir gribe «girdi...» Sustu!.. Biliyor musunuz, bazı insanlar, gereken cevabı vermek için, yutkunurlar bir kereee, iki kere... Bu gripler, bu nezleler de İnönü'nün yutkunması!.. Bakalım bu yutkunmadan ne çıkacak?.. Bence, iktidarda gönlü yok o kadar... Gönül bu!.. Gönül mü kaldı elâlemde?.. Romeo bile dünyaya tekrar gelse, Julyete «git işine» diyecek nerdeyse!

Gripten sonra, bir dünya matemi yetişti imdadına... Büyük insanların imdadına büyük olaylar yetişir. Uzaklaştı gürültü patırtıdan, ve tabiatıyla gürültü patırtıya «oturma zamanını» bıraktı.

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

En tafralı A.P. milletvekilleri bile: «Onun yokluğunda... Onun yokluğunda, yapılmamalıydı... Edilmemeliydi» demeğe başladılar...

A.P. li milletvekilleri

«Şanlı şanlı» döndüler merkeze... Ama ne şanlı!.. Muallim Naci:

Tepeden nasıl iniyor bakın:
Şu kızın nişanlısı şanlıdır.
Yaradan nazardan esirgesin
Koca dağ gibi delikanlıdır!

Şiirini bunca yıl önce sanki bu şanlı baylar için söylemiş!

Gerçi dağ taş dolaşmak, ökçelerini törpülemişti, gerçi yere serilen köy yataklarında sırtları sızlamış, gerçi akçe de dökmüşlerdi yollarda, amma memnun dular, memnuuun!.. Uf bu güven hissi, ne kadar «git gelli»... Ebediyen kaybolmuş zannediyorsunuz, o karşınızdaki süklüm püklüm görünce, sonra bakıyorsunuz, o karşınızdaki süklük püklümlük, granitten bir anıt olmuş, gölgesi bile sizi ezen bir anıt!

Doğudan gelen A.P. liler asıktı nedense... Doğu, gönül dalgalarının garipliğiyle sarılmıştı tekrar C.H.P.'ye...

A.P. li milletvekilleri, sigaralarını dudaklarında kıstıra kıstıra, iki heceli bir söz ediyorlardı sadece:

— Baskı!

Yok canım, hep kaybeden kazanan için bunu der bizde: Baskı!

Baskıymış... Öyle olsa, yazma organları yazmaz mıydı ki?.. Feryad etme organları feryad etmez miydi ki?... Kimsenin kimseden korkmadığı bu devirde... Kiimsenin!

Olamaz ki!

Münich şehri... Maddi medeniyetini seriyordu ortaya.. Vitrinler varlıktan taşıyordu, halk sıhhat ve âfiyetten...

Otomobiller vızır vızır işliyordu...

Bir otomobil vardı, öbür binekleri yavaş giden... Uzun, kara, eskice... Otomobilin üzerinde bir de kırmızı plâka...

«Allah Allah» dedi bir Türk kadınımda.. «Allah Allah!» Tanrı'yı bunca yardımına çağırması, otomobili, bizim Ankara'daki makam otomobillerine benzetmesinden ileri geliyordu: «Allah Allah!»

Yaklaştı, baktı. «A...aaa!»

Gerçekten bizim makam otomobillerinden biriydi... İçindekileri de tanıdı: Şoför, 20 sene Bakan değiştirmiş bir şofördü. Özel kalem müdürü... Makam eşi, bir de makam!..

Makam da Türkü tanımıştı. Eh, gurbette kimse kimseyi inkâr etmez... Üstelik makam gurbette çıkmaza girmişti. Bir türlü otelini bulamıyordu. Herkesin elinde Avrupanın fethini ilhamlıyacak büyüklükte haritalar vardı. Kimse de bu haritalardan bir şey çıkaramıyordu... Tabii Türk olanca yardımını esirgemedi... Ben bu hikâyeyi kendisinden dinledim...

Yalnız... İnanmıyorum bu hikâyeye.

İki sebebi var inanmamamın...

1) Bir basın ataşeliği vardır ki... Kabullenmiş olduğu ilk vazife, makam sahiplerini hoşnut etmektir... O oteli buldurmak değil, oteli «makam sahibinin», söküp ayağına getirmektir!

2) Makam, burdan Alman'ların konuğu diye gitti... Konuklarına Alman makamları, eğer gerçekten onu konuk olarak önceden kabullenmişlerse, bir motosikletli polis verirler, hiç olmazsa, refakat için...

Münich şehri maddi medeniyetini seriyordu ortaya... Vitrinler varlıktan taşıyordu, halk sıhhat ve âfiyetten...

Otomobiller vızır vızır işliyordu...

Bizim makam otomobili, tangır da tangır, tungur da tungur, otelin yolunu bulabilmişti nihayet... Allah kaybolmuş kullarına başka yolları da buldursun!

Şantaj

Bir zamanlar bir sistem vardı, büyük ufağa *tatbik ederdi*...

Bir uygunsuz resim aldırmak, o uygunsuz resimle, bütün ömür şantaj yapmak...

«Eeee, kime gösterirsen göster» diye çıkamadı kimse, bir miktar erkeklik gösterip... Şimdi gene o usul var... Her şey tersine döndüğüne göre, usul, küçükten büyüğe tatbik ediliyor...

Neymiş efendim?.. Barda çekilmiş bir resim?.. Ne yapılıyormuş barda?.. Kadeh tokuşturuluyormuş... Dünyada çok büyük ayıplar var ama, kadeh tokuşturmadaki ayıbın zevkine bir türlü varamadım...

Resim elden ele dolaşıyor... Resim rakiplere sunuluyor... Resim bir sembol oluyor... Resim bir silâh oluyor!.. Kimse gene bir miktar erkeklik gösterip:

— *«Eeee... Tokuşturdumsa tokuşturdum, kime ne?» di*yemiyor...

Yoksa kadeh tokuşturmanın benim bilmediğim bir anlamı mı var?

Geçen gün gene böyle bir şey oldu... Makamın yakınları paralanıyorlardı:

— «Vallahi billâhi, Foliberjere girmek mi?... Önünden bile geçmedik, önünden bile!» Ay ilkel biraderim... Önünden geçsen... Sana ne olur?.. Foliberjere ne olur?.. Kime ne olur?..

E, geç biraz önünden!.. Hiç olmazsa biraz neşe görürsün, azıcık güzellik görürsün, azıcık ışık görürsün de biraz gülmez göynün nurlanır, o nurdan bizi de istifade ettirirsin. Azıcık gir Foliberjere!.. Yalvarırım sana, gir, gir, gir be!

Yorumlama

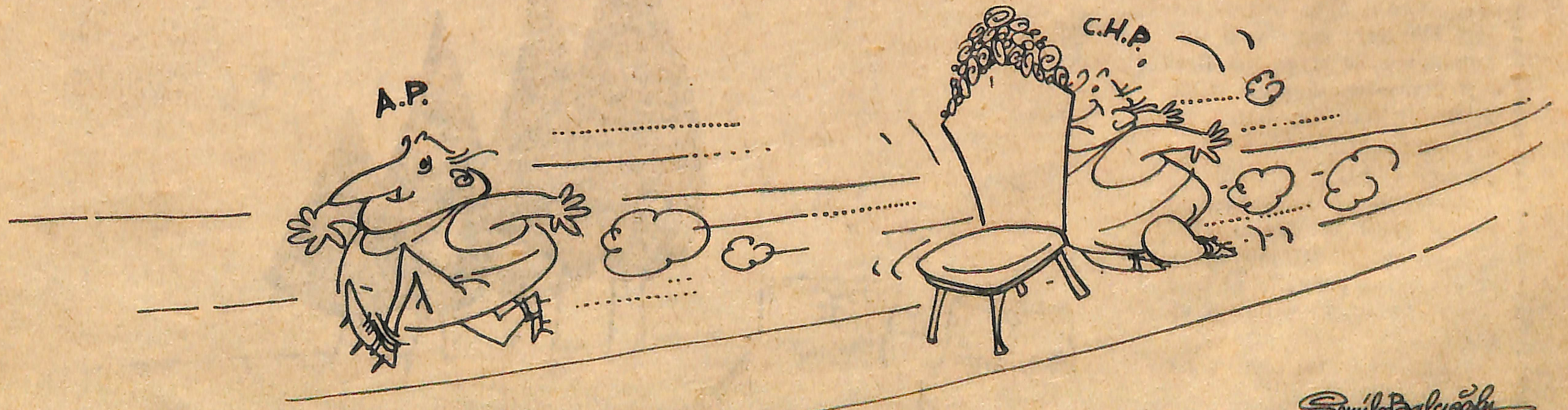
İnönü çiftliğe gitmiş (Amerika'ya gitmeden evvel), bütün ağaç gövdelerini incelemiş. Havaya bakmış, hava almış. Yeşilliğe bakmış, feyiz almış. Göğe bakmış, ilham almış! Yorumlamalar:

— «Efendim, çekilecek.. Tabiatın arasına dalacak...»

— «Efendim, bu buhranda, demek istiyor ki... Ben...» Sonunu söylemek işime gelmiyor...

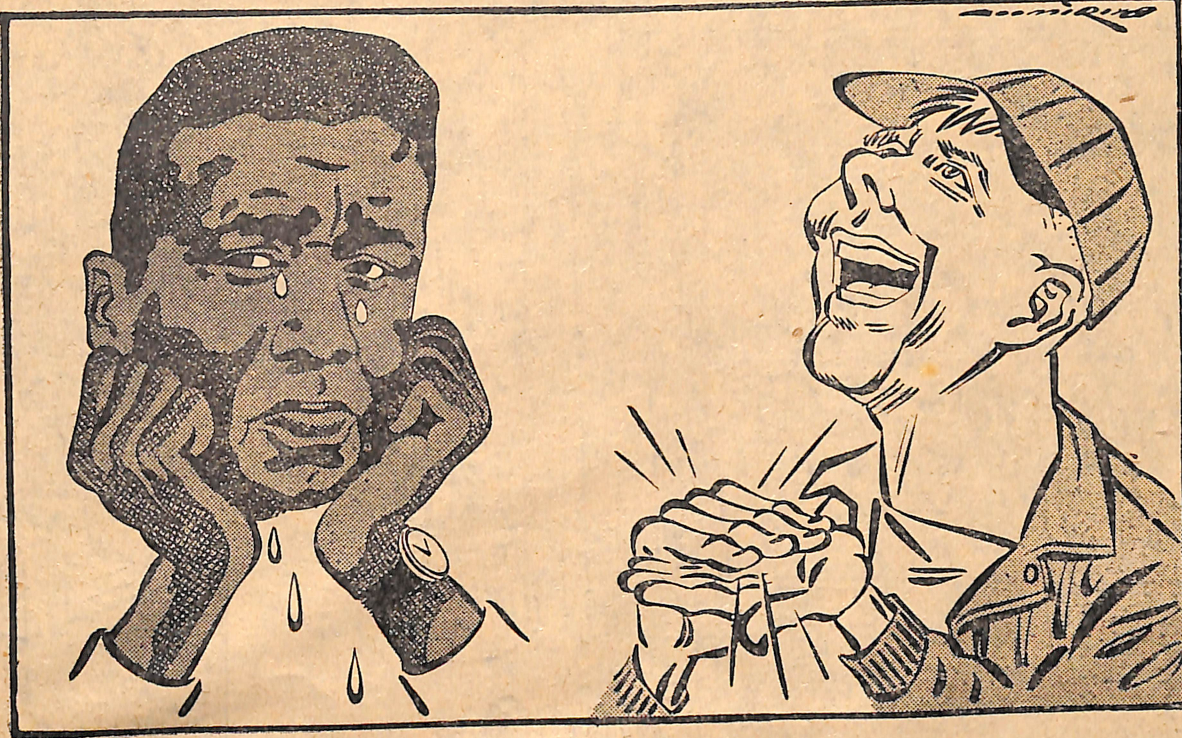
Kimse kimsecik, «Başbakan biraz hava almak, dinlenmek için Çiftliğe gitmiş» demiyor, diyemiyor... İlle komplike sebepler, yüksek sebepler, büyük sebepler, politik sebepler, devlet sebepleri...

İnönü'nün her yaptığı bu ölçülerle yorumlanır işte... Bilesiniz!

Engelli koşu!..

Kennedy'nin ölümünü zenciler gözyaşlarıyla, bazı üniversiteliler de alkışlarla karşıladı.
— Gazeteler —

Yüz Karası!..

Yeni bir parti daha kuruluyor..
— Gazeteler —

Üsttekiler — Altta kalanın canı çıksın!

Acı bir ay

Atatürkçüler için Kasım, çok acı bir ay oldu...

10 Kasım Pazar günü, Türkiye'yi daha ileriye götürmek için çalışan Atamızın ölümüne ağladık.

25 Kasım Pazar günü Batıyı daha ileriye götürmeğe uğraşan Kennedy için gözyaşı döktük.

İki Pazar arasına rastlayan 17 Kasım için de ağlamadık diyemezsiniz... Seçim sonuçları işte meydanda!

* * *

Allahlık ülke

Amerika, Türkiye'ye buğday veriyor.

Almanya, Türkiye'ye kredi veriyor.

Fransa, Türkiye'ye teknik malzeme veriyor.

İngiltere, Türkiye'ye yol inşaatı için uzman veriyor.

*

Vermeden almak sadece Allaha mahsus derler.

Fakat öyle değil... Bakın, vermeden almak bir de Türkiye'ye mahsus!

* * *

Söz hürriyeti

Kennedy boğazından vurulmuş... Vurulur vurulmaz tek bir kelime söyleyemeden ölmüş.

Osvald deseniz vurulur vurulmaz ağzını açacak vakit bulmadan yere yığılmış.

Doğrusu bu ya, bir topluma, ölürken insanlara son söz imkânı verdiği nisbette özgür derim ben...

* * *

Yazık!

Gazetelerden biri, fırın sahiplerinin fırın işçilerine zam yapmak istememeleri yüzünden, İstanbul'un önümüzdeki günlerde ekmeksiz kalacağından bahsediyor.

Geçenlerde, kasaplar yüzünden, bu kış et sıkıntısı da çekileceği bildiriliyordu.

Ondan önce de, aşırı kâr uğruna uygunsuz usullerle balık neslini tüketenler yüzünden, yakında balıksız bile kalacağımız söyleniyordu.

Yazıktır bu millete... Hep boğazından vuruluyor!

* * *

Candan yayın!

Radyolarımızı tenkid edenler var...

Kim ne derse desin Kennedy'nin matem havasını bizim radyolardan daha iyi vereni çıkamaz.

Kâh cereyan kesikliğinden sesin bir gelip bir gitmesi, kâh voltaj düşüklüğünden başka istasyonlar tarafından boğulu boğuluvermesi ile radyolarımız hıçkıra hıçkıra yayın yapıyor gibiydi!

* * *

Toplu sızlaşma

İlgililerin ifadesine göre, kanunun kabulünden sonra işçiler yurdun birçok yerlerinde toplu sözleşme hakkından yararlanıyorlarmış.

Aman efendim, yurdun dört bir yanından gelen sesleri pek iyi işitmiyor olacaksınız... Onlar toplu sözleşme değil toplu sızlaşma sesleridir!

* * *

Söze ne hacet?

Yabancı bir televizyon uzmanı muhalefet lideri Gümüşpala ile Ankara'da bir röportaj yapmış.

Dünya meseleleri ile ilgili birçok sorudan sonra, tercüman vasıtasıyla konuşan Gümüşpalaya hangi müzikten hoşlandığı sorulunca A.P. lideri «Alaturka müzikten» demiş ve şunu ilâve etmiş:

— Aman söyleyin, bunu bir gerilik saymasınlar.

Sayın Gümüşpala Paşa, telâşla böyle bir ilâvede bulunmak neye?..

Siz «Gözlerime bakın, anlarsınız» vecizesinin ileri gelenlerindensiniz; Amerikalı uzman da gözlerinize bakıp elbet her şeyi anlamıştır.

* * *

Hayatta mı değil mi?..

Avusturya koalisyonla idare ediliyormuş...

Almanya deseniz öylesine...

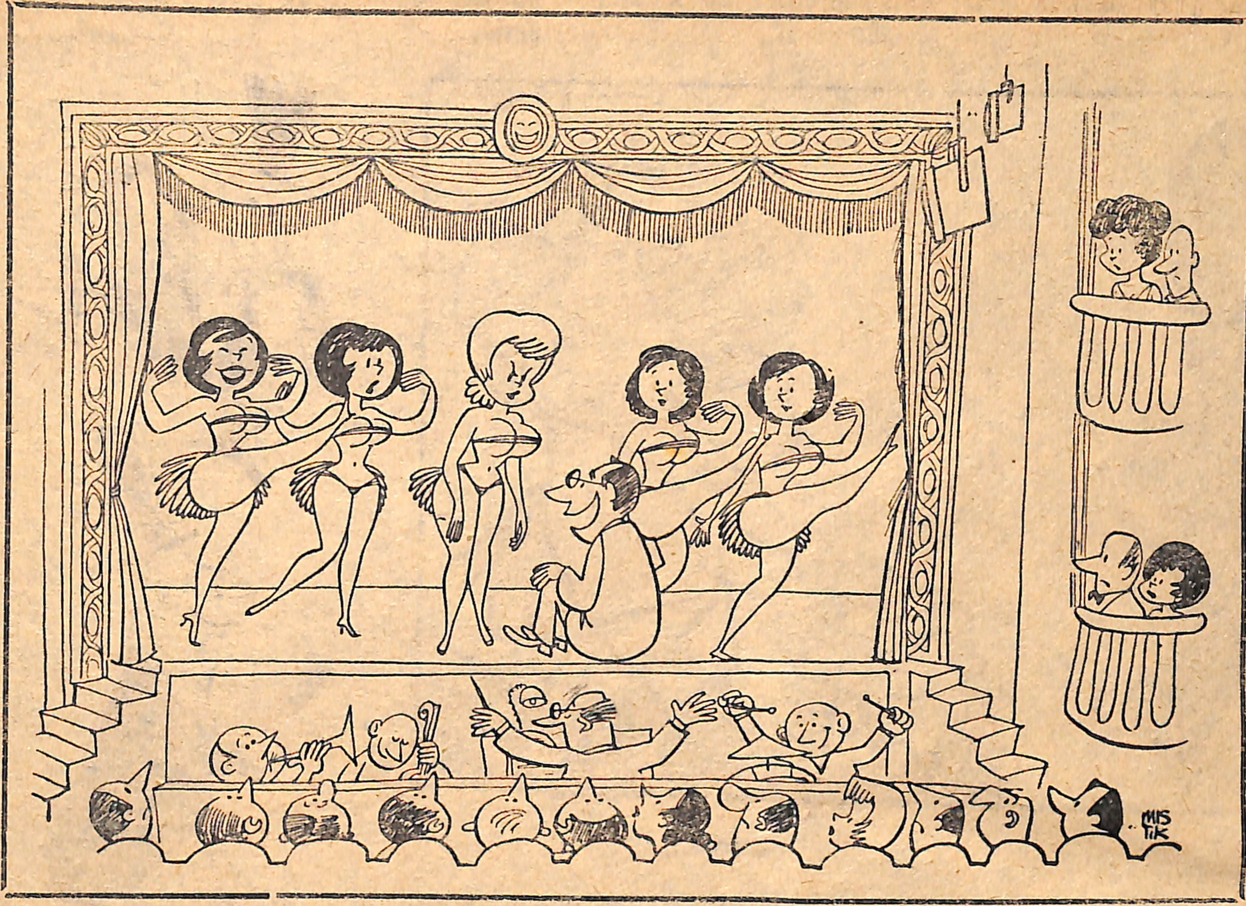
Hattâ, ünlü Times gazetesi, kedi ile köpeğin bile bir arada geçinebildiklerine siyasî bir örnek vermek üzere:

— Bakın, İtalya'da Hırıstiyan Demokrat Parti, geçmişte komünist bağlarıyla tanınan Sosyalist Parti ile koalisyona gitti, diyor.

Batıda demokrasi böyle işliyor... Liberalle Sosyalist birleşiyor, sağcı ile solcu koalisyon yapıyor, kedi ile köpek elele veriyor, ama işler tıkır tıkır yürüyor.

Bizde son zamanlarda kadınken erkek diye askere çağrılanların, ölüyken kayıtlarda diri görüldüklerine, veya hayattayken ölü kaydı düşüldüğüne dair sık sık haberler çıkıyor...

İşlerin yürümemesi karşısında merak ettik, kayıt kütüğüne bakılsın... Bizim demokrasi acaba hayatta mı, değil mi?

— Affedersiniz, ben biraz miyopum da!

Nasıl seversiniz?..

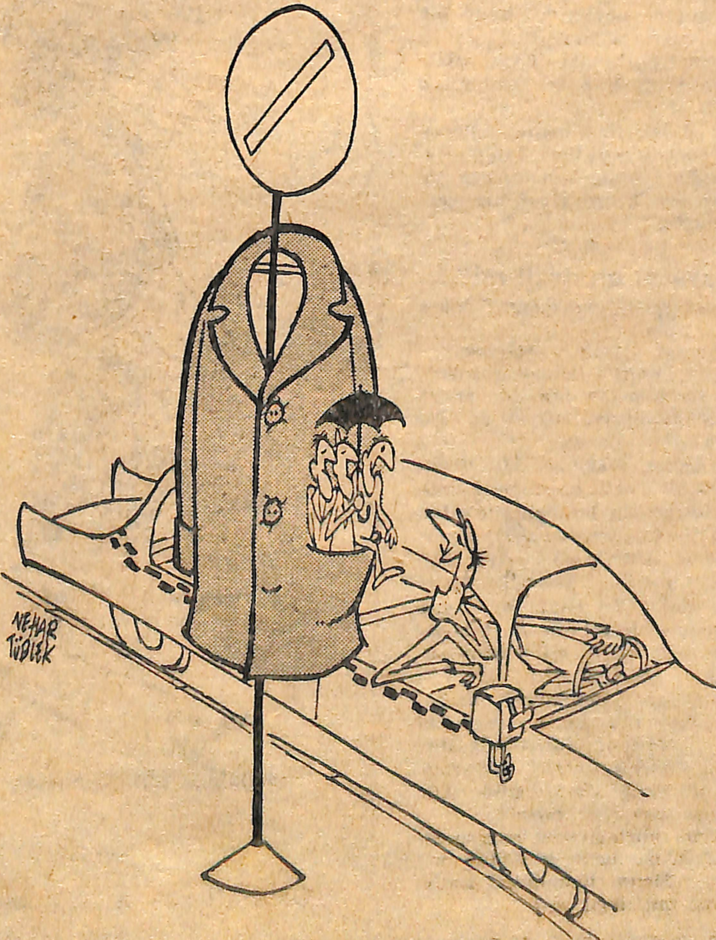
Gazeteci tımarhaneyi geziyordu. Hastanın birine niçin orada olduğunu sordu.

— Gayet basit, dedi, deli. Buraya kapatılmamın sebebi siyah renk ayakkabıları sarılara tercih etmem! ...

— Nasıl? dedi hayretle gazeteci. Ben de siyah ayakkabıları tercih ederim!...

— Ne tesadüf! dedi hasta, peki siz haşlanmış mı yoksa kızarmış mı seversiniz?...

Dolmuşlar için cep durakları konacak. — Gazeteler —

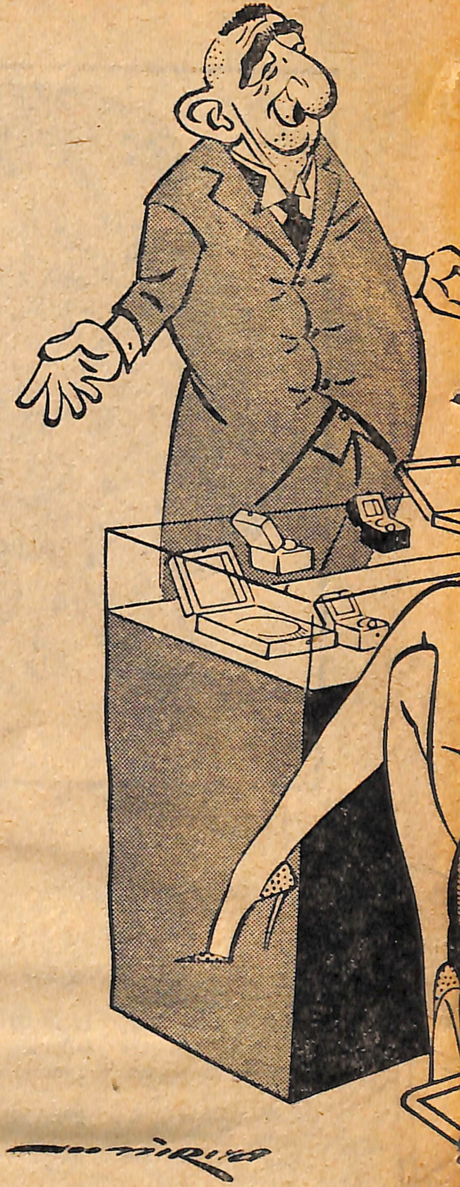

— Haydi Taksim bir... Taksim bir!..

Soruşturma!

Profesör, şehir hastanesine getirilen bir köylü hastanın yanına yaklaşır, arkasından gelen talebeler de hocalarının hasta adamla yapacağı soruşturmanın sonucunu dinlemeye hazırlanırlar.

— Neyin var evlâdım?
— Bilmiyorum.
— Ateşin mi yüksek?
— Öyle diyorlar!
— Evli misin?
— Evet efendim!
— Bir akrabanla mı?
— Hayır Şükranla..
— Yaa... Ne zamandanberi?
— İki senedir evliyim..
— Karın sıhhatli miydi?
— Hayır efendim, duldu.

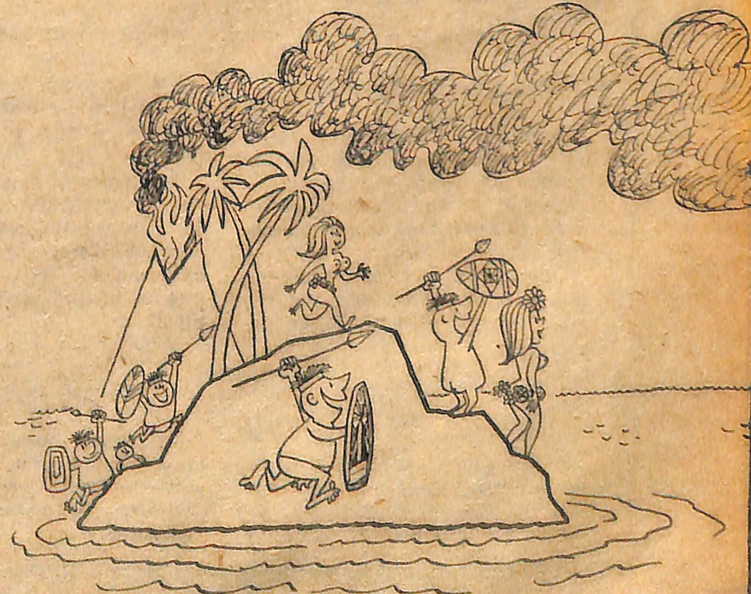

— Tek taşlı bir pırlanta yüzü... adresi verir misiniz?

AMAN...

Bakma sakın üçe, beşe,
Ver kendini kolay işe,
Her yerinden aksın neşe,
Gez, dön, dolaş köşe, köşe
Hiç üzülme aman Ayşe!

Doldurmaya bak kasayı,
Üzeinden at tasayı,
Akşamları ku masayı,
Gelsin meze, gitsin şişe,
Hiç üzülme aman Ayşe!

— Aman kaptan, burasının Bi...

istiyorum.. Bana birkaç zengin

AYŞE

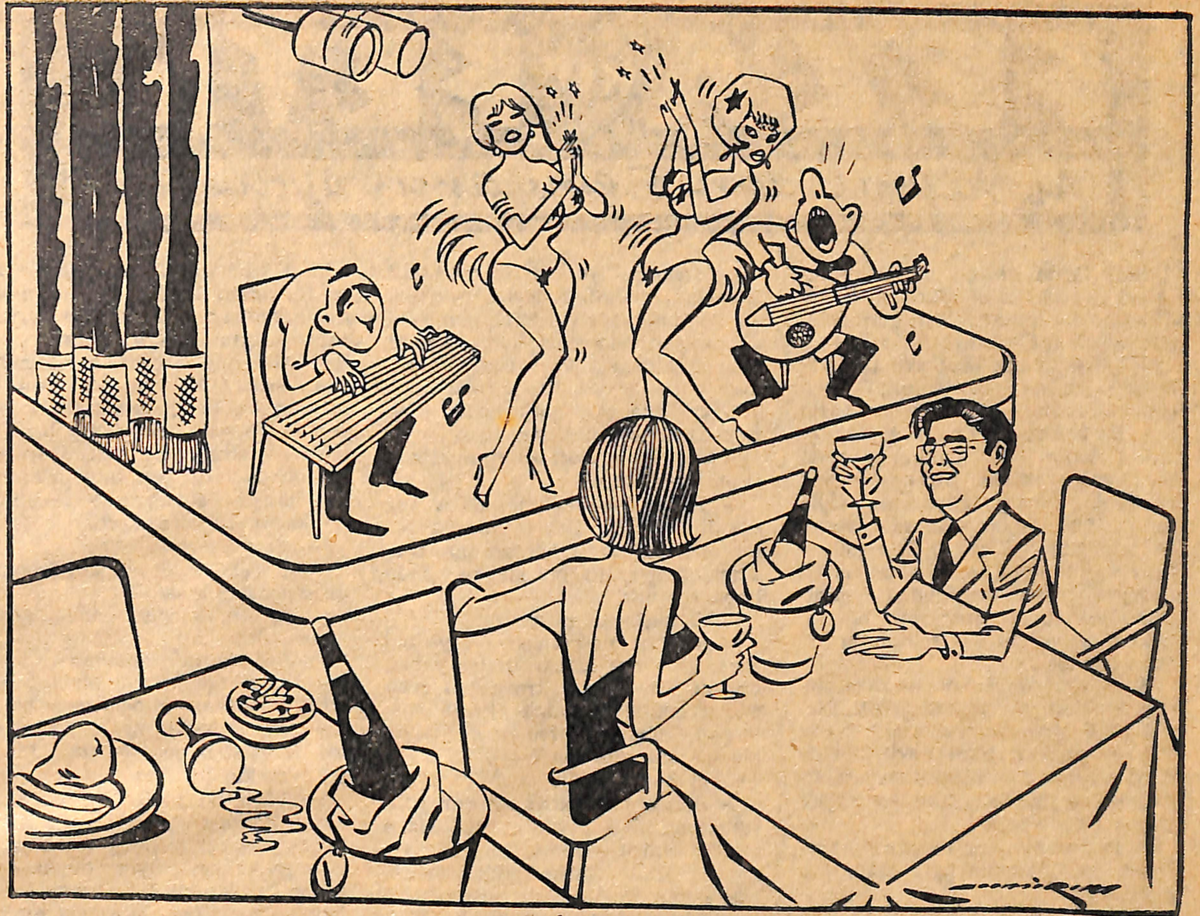
Paraya bak, hep paraya,
Zenginleri diz sıraya,
Biraz votka kat biraya,
Gönülleri deşe, deşe,
Hiç üzülme aman Ayşe!

Her olaya gülsün yüzün,
Çapkın çapkın baksın gözün,
Gece çalış, yat gündüzün,
Yakıp kül et birkaç meşe,
Hiç üzülme aman Ayşe!

Nuri Baba

kada olduğundan emin misin?

Zeki Müren'in Amerika'da gördükleri!..

Çakıl taşları

Ufak tefek yapılı bir adam sirk müdürünün odasına girdi:

— Sayın Bay Müdür dedi, hârika bir numaram var! Havaya kocaman kocaman çakıl taşları atıyor sonra da onları kafamla topluyorum.

— Hakikaten orijinal bir şey dedi müdür. Yanınızdaki valizde o çakıl taşları mı var?...

— Hayır! Müdür Bey! Onlar aspirin!...

Pardon!

Zavallı kadını kocası terk edeli tam beş sene olmuştu. Üç çocuğuyla sefalet içinde yüzüyordu.

Komşularından hayırsever bir kadın öteberi getirmiş, fakir dulun hatırını soruyordu:

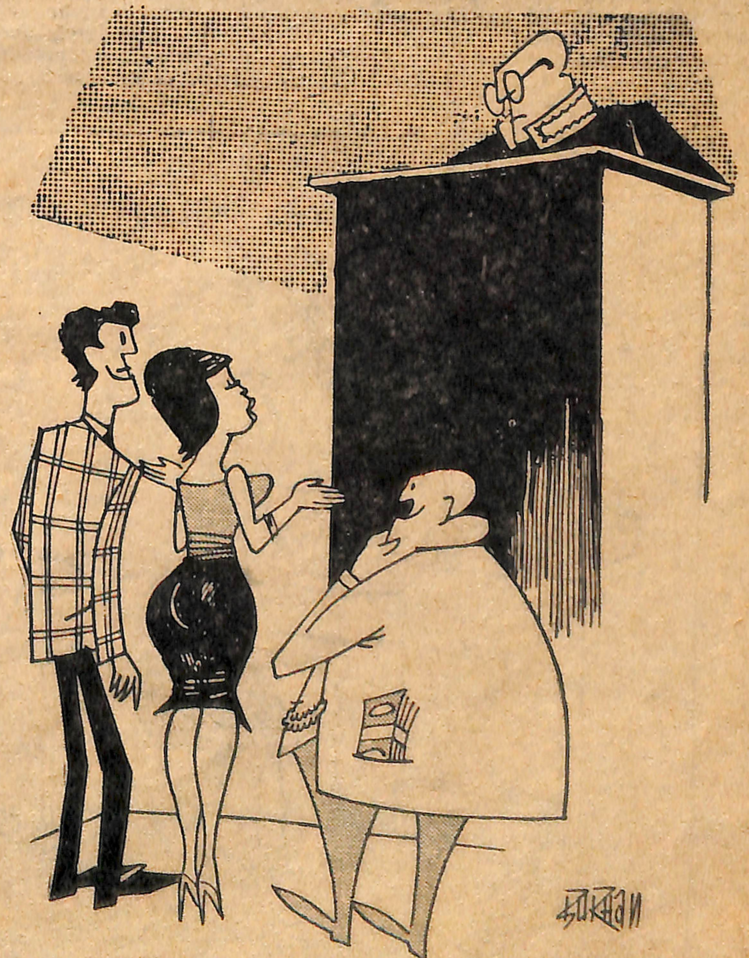
— Bu çocukların babası kim? dedi.

— Aaa! Bu da sorulur mu hiç? dedi kadın, tabiî kocam!

— Nasıl olur? Kocanız sizi bırakalı beş sene oluyor, halbuki en küçük çocuğunuz henüz iki yaşında..

— Sormakta haklısınız! Arada bir özür dilemek için uğruyor!...

Bir kız, iki erkekle evlenmek için dilekçe verdi! — Gazeteler —

— Ne yapayım sayın yargıç, bunda olan onda yok, onda olan bunda yok!

FEZA'nın FETHİ

Averçenko'dan: Semiramis Aydınlık

İSMİ lâzım değil, memleketlerden birinin Millî Müdafaa Vekâletine günlerden bir gün açıkgöz tavırlı bir adam geldi ve:

— Lütfen, dedi; beni aklı başında birinin yanına götürüverin; kendisine çok mühim bir diyeceğim var!..

— Ne hakkında? diye sordular.

— Fezanın fethi hakkında. cevabını verdi; mühim bir keşfim var ve bunu satmak istiyorum... Öyle bir keşif ki tatbik edilirse muharebe tekniğinin altını üstüne getirebilir ve bu sırra sahip olan, bütün düşmanlarının hakkından gelir. Şimdiden sonra zafer veya bozgun hakkında yegâne söz sahibi bu keşiftir beyler...

Bu sözleri duyanlar sevinçlerinden etekleri zil çalarak kâşifi derhal Millî Müdafaa Vekilinin huzuruna çıkardılar. Hani Vekil bey de daha az memnun oldu denemez. Odadaki en büyük koltuğu kâşife ikram edip, sordu:

— Pek muhterem beyefendi, keşfinizin ne olduğunu öğrenebilir miyim acaba?

— Yeni bir hava kruvazörü icad ettim, bu kruvazör bir hafta havada kalabilir, bir tabur asker taşıyabilir ve her türlü hava muhalefetine karşı koyabilir... Belki bu çok önemli icadın plânlarını satın almak istersiniz diye düşündüm de!..

Ve Millî Müdafaa Vekilinin, kâşifin itimadını kötüye kullanmıyacağına dair namus sözü vermesi üzerine, bizimki cebinden kocaman bir tomar kâğıt çıkarıp ortaya yaydı. Vekil bunları iyice inceledikten sonra:

— Gerçekten, dedi; gerçekten tam anlattığınız gibi. Bu keşfinizi kaça satacaksınız bakalım?

— Bir milyona!

Vekil:

— Bravo!.. diye bağırdı ve kâşifi kucakladı. Derhal devlet kasasına bir talimat yazıyorum, namınıza bir milyon ödenmesi için... Ayrıca çok teşekkürler! Ve azizim, ne zaman buna benzer keşifleriniz olursa hiç başka yere götürmeden doğru buraya getirin lütfen.

Vekilin bu sözleri üzerine yabancı biraz çekingen:

— Böyle bir keşfim daha var efendim, dedi. Gayet modern bir top icad ettim; ilk keşfim olan muazzam kruvazörü bir saniye içinde imha edebilir.

Vekil kaşlarını çatıp:

— Ama bu ne rezalet!.. diye bağırdı. İlk önce hakikaten işe yarar, faydalı bir hava kruvazörü icad ediyor sonra onu gine kendi silâhınızla imha ediyorsunuz... Siz de hiç utanma yok mu?

Kâşif gayet sâkin:

— Bunda utanılacak ne var anlıyamadım.. diye cevap verdi. Harp tekniği önüne geçilmez bir hızla gelişmektedir... Kimse kendi yolunda başkasının ilerlediğini görmek istemez ve iş ciddileşirse yenilmek veya diğerlerinden geride kalmak istemez... Bunu bizzat siz itiraf etmediniz mi?

İnsanlığa hizmetse... Benim hava kruvazörüm aslında korkunç bir silâhtır, şimdi ise elimizde onu zararsız hale koyabilecek yeni bir silâh mevcut!..

— Eevet, evet... Teorik olarak buna diyecek yok, ama tatbikatta?.. Hem düşünün, bu topu ya bir başkası icad edip bize teklif etseydi?

— Ne fark ederdi acaba?.. Söyleyin bana bakalım; eğer ben şimdi şu kapıdan çıkıp bıyığımı kazısam ve başka bir elbise giyip ayni kapıdan girsem ve ilk defa görüyormuş gibi sizi selâmlasam...

Millî Müdafaa Vekili esasında aptal bir adam değildi, onun için saçma konuşmuş olduğunun farkına vararak biraz utandı, çaresiz:

— Anlaşıldı, diye mırıldandı... Bize, sizin topunuzu da satın almaktan başka yapacak şey kalmıyor! Eğer sizin, gidip onu bir başkasına satmanızı istemiyorsak... Ki, bu da sizin pek tabii hakkınızdır. Şimdi söyleyin, bu keşfinize ne kadar istiyorsunuz?

— Bir milyon!

Vekil çeki yazdı ve kâşifin sırtını sıvazlayıp dostça:

— Azizim doğrusu yaman adamsınız!.. dedi.

— Yok canım, nerde!..

— Böyle mükemmel bir top icad ettikten sonra, bir de tevazu ha!..

— Pek o kadar değil... Yani, bu top hakikaten çok korkunç bir silâh olmakla beraber...

Ve kâşif bu sözlerden sonra, yeniden koltuğa çökerek gayet munis bir tavırla vekile bakıp ilâve etti:

— Evet, yani.. öyle olmakla beraber... Size ufak bir sırrımı açmak istiyorum. Hem belki bu sır sizi bir hayli ilgilendirir. Kısacası ben, hava kruvazörlerini bu korkunç toplardan korumak için yepyeni bir zırh keşfettim. Öyle sağlam bir zırh ki, top onun üzerinde en ufak bir sıyrık dahi yapamaz.

Vekil elini alnına vurup:

— Siz beni çıldırtacaksınız.. diye haykırdı, bu sizin yaptığınıza düpedüz hilekârlık, düzenbazlık, namussuzluk denir...

Yabancının yüzü ciddileşti:

— Lâfınıza dikkat edin lütfen!.. Benim icatlarımın namussuzlukla hiçbir ilgisi yoktur. Bana böyle bir isnatta bulunma hakkını size kim verdi? Hava kruvazörüme bir diyecek var mı?.. Mükemmel bir silâh! Ya top?.. O da bir deha şaheseri! Bana ödediğiniz paraları tamamen hakeden icatlar bunlar.. Sizi aldattım, yahut yalan mı söyledim?

— Bu zırhı bana ilk başta söylemeliydiniz...

— Aman müsaade buyrun vekil bey!.. Harp tekniği sağlam temellere dayanabilmek için muntazam bir tekâmül geçirmelidir. Her şey sıra ile...

Bundan sonra her ikisi de bir müddet konuşmadan oturdular. Bu zırh, başka biri tarafından teklif edilseydi Millî Müdafaa Vekili için durum biraz daha iyi olacaktı herhalde... Fakat Vekil artık bu konu üzerinde konuşmadı; yabancının yine bıyığını kazıyıp öteki kapıdan girmekten bahsetmesinden korkuyordu. Yok, yok! Kendini tekrar gülünç duruma sokmakta mâna yoktu.. Derhal karar verdi ve sordu:

— Kaça?

— Bir milyon!

— Yarım olsa?..

— Pek hatırımda değil ama, başka bir devlet böyle bir zırha iki milyon ödeyecekti...

— Pekâlâ, pekâlâ... Bu milyonu da al bakalım... Ve bizi mahvetmeden çıkıp git artık.

Kâşif dikkatle katlayıp, bu çeki de diğerlerinin yanına koydu ve kapıya yöneldi. Fakat Vekil birden telâşla:

— Bir dakika! diye seslendi. Bu keşiften iyice emin misiniz?. Yani bu zırh, her türlü top ateşine mukavim midir?

— Benim topuma... Elbette!

— Bu hususta hiçbir endişemiz olmamalı.

— Yeni bir silâh keşfedilmedikçe tamamen müsterih olabilirsiniz Vekil bey...

— Nee?.. Yoksa böyle bir silâh keşfettiğinizi mi söyleyeceksiniz?

— Şüphesiz...

— Allahım!.. Hayır, olamaz...

— Evet Vekil bey, böyle bir silâh henüz keşfedilmiş bulunuyor..

— Nasıl? Kim keşfetmiş?

— Bizzat ben!. .

— İşte yeni bir dolandırıcılık daha!.. Peki daha önce niçin hepsini söylemediniz?

— Nasıl söylerdim?.. Size bu silâhı henüz keşfettim diyorum..

Vekil alaylı, ve sinirli bir şekilde gülmeğe başladı:

— Evet malûm! Şimdi bize bu yeni silâhı teklif edeceksiniz ve biz bunu satın alır almaz da derhal suratınız değişecek ve bu silâha bir de zırh bulduğunuzu söyliyeceksiniz; kendi silâhınıza, kendi zırhınız değil mi?

— Elbette!

— Ve bir milyon daha kıvırdınız mı yeni bir silâh, yeni bir zırh..

— Tabiî ya!

Bu cevap üzerine Vekil, mecnun gibi elini kolunu sallamağa başladı ve başından bir demet saç yolup:

— Seni şeytanın sağ bacağı seni!.. diye haykırdı. Bizi mahvettin, devlet kasasını yağma ettin, bizi tuzağa düşürdün...

Bu lâflar kâşifi de çileden çıkarmıştı. Alt dudağı titreyerek o da ayni tonda bağırdı:

— Eğer sizde biraz anlayış olsaydı, benim sadece insan aklıselimini ve mantığını temsil ettiğimi görürdünüz. Ama sizde o idrak nerde?.. Memleketinizin ha on dakikada, ha on yılda yerle yeksan edilmesinin hiç farkı olmadığını anlıyamadınız. İnsan dehası ayağınıza geldi, siz bön bön baktınız!

Bu sözlerden sonra kâşif kapıyı çarptı ve ismi lâzım olmayan memleketin Millî Müdafaa Vekilini öylece bırakıp çıktı gitti...

Çeviren:
Semiramis Aydınlık

— Hayır, hayır... Elinizi tasa sokunuz!.

Çıplaklar Kampında!...

Genç piyanist Amadius aylardır işsizdi. Paraları da suyunu çekmişti. Eğer çıplaklar kampına müzisyen olarak yerleşmeseydi hali dumandı. Kamp Müdürü o gece verilecek büyük baloda O'nun da herkes gibi dolaşmasının lâzım geldiğini hatırlattı.

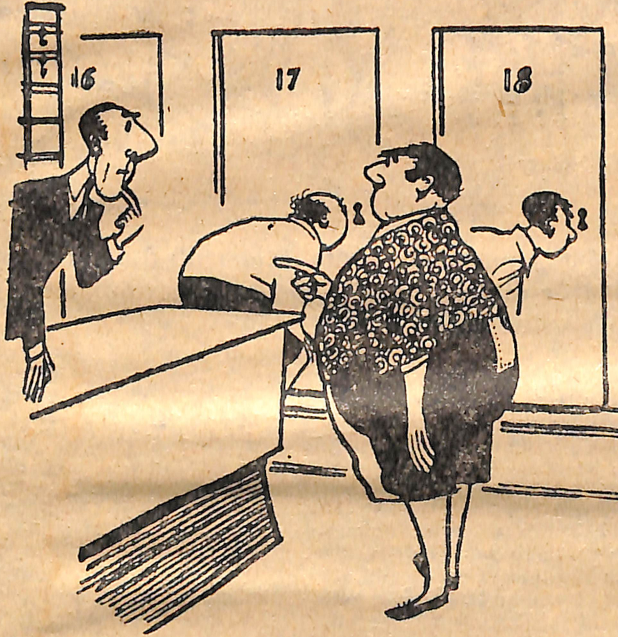
Gece Amadius için eğlenceli oldu. Piyanosunun arkasından danseden çıplakları uzun uzun seyretti. Her yarım saatte bir garson uğruyor içkisini getiriyordu.

Vakit ilerledikçe Amadius garsonun zorlukla konuştuğunu farketti. Gece yarısını geçe garson iki kelimeyi söylemek için ecel terleri döküyordu. Sabahın ikisinde durumu fenalaştı, müzisyen dayanamayıp sordu:

— Neyin var ahbap?...

Garson bin güçlükle:

— Bir şeyim yok, dedi. Allahaşkına söyleyin benim yerimde olsaydınız bahşişleri nerenize koyardınız?...

— Affedersiniz, 24 numaranın anahtar deliği boş mu?

Sigara Reklâmı!

Televizyonda sigara ilânları yapan bir reklâm şirketi, Tennessee şehrinde yüz beş yaşında bir ihtiyarın doksan yıldan beri sigara içtiğini öğrenir. Bunun orijinal bir reklâm konusu olacağını düşünen şirket, derhal memurlarından birini Tennessee'ye gönderir.

Şirketin memuru, yüzbeşlik sigara tiryakisini kandırabilmek için tatlı diller döktükten sonra sorar:

— New York'a gittiniz mi hiç?

— Maalesef gitmedim.

— Tepkili uçakla seyahat ettiniz mi?

— Hayır etmedim.. ama herhalde çok rahat olmalı...

— Waldorf Otelinde kalmak ister misiniz?

— Waldorf'ta kalmayı kim istemez!..

— Güzel, öyleyse yarın hemen bir tepkili uçağa atlayıp New York'a gideriz. Daha önceden Waldorf Astoria'nın en güzel odasını da namınıza ayırttırırız. Ertesi sabah, dokuzda, sizi alıp Televizyon Şirketine götürürüz... Saat tam 10 da sigaranızı tüttürürken de, milyonlarca insan televizyonda sizi görüp tanımış olurlar. Nasıl beğendiniz mi?

— Beğenmesine beğendim ama, sabahleyin imkânsız...

— Neden imkânsız?

— Öğleye kadar gıcıktan kurtulamam, boyuna öksürürüm de ondan!

— Ça, ça, ça diyen çabuk ortaya çıksın!

Kim yaptı?.

Hava çok sıcak, kovboy da saatlerdir at üstündeydi. Karşısında «Saloon» tabelâsını görünce çok sevindi, atından atladı, içeri girdi, kuruyan dudaklarını, boğazını viskiyle ıslattı. Dışarı çıktı, atının bir muzip tarafından yeşile boyandığını görünce küplere bindi geri döndü:

— Atımı kim boyadı?. Çabuk söyleyin! diye bağırmağa başladı.

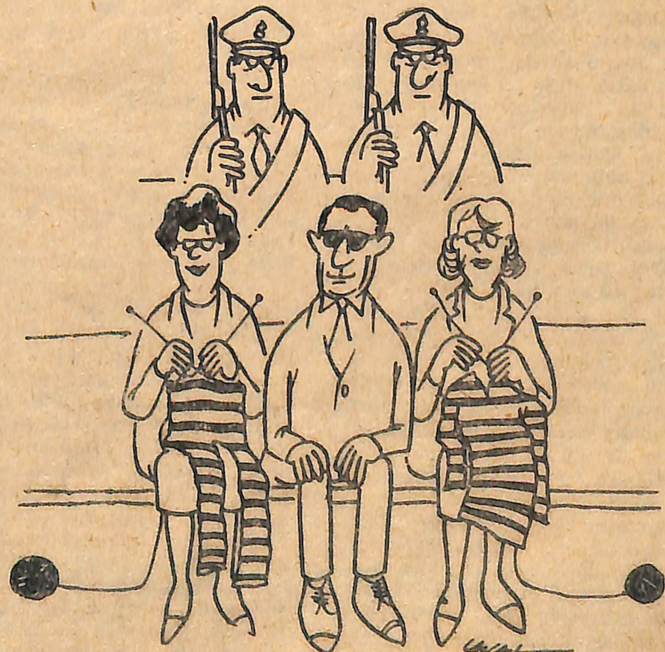
Kimse kıpırdamadı. Kovboy birkaç el ateş etti. Korkan müşterilerin hepsi bir köşeye sindiler. Kovboy bir kere daha bağırdı:

— Atımı kim boyadı? Söyleyin!.

Kalabalığın arasından insan azmanı birisi ayağa kalktı, sâkin bir tavırla kovboya doğru yürüdü:

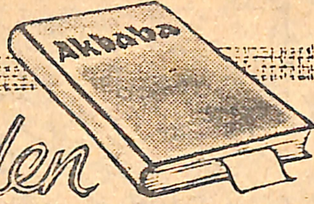
— Ben boyadım! Ne yapacaksın?

— Hi...i...ç ikinci katı ne zaman süreceksin diye soracaktım da...

Mesut âile!

Eski Defterlerden

Garip bir hediye

Çarşıdaki kuyumcu dükkânları önünde Feridun iki saattir dolaşıyor, hiçbirine girmeğe cesaret edemiyordu. Satacağı bir şeyi kalmamıştı; yalnız cebinde bir traş fırçası vardı ki onun bir değeri olup olmadığını sormak istiyordu. Velev ki fildişi saplı nakışlı, işlemeli olsun, bir traş fırçasının kıymeti ne olabilirdi? Bunu sormaktan utanıyordu... Hem sade utanmak değil, biraz da korkuyordu, muhakkak ki beş para etmiyecekti: Ona vaktile bunu hediye eden yahudi «Değerlidir, kadrini bil, sakın atma, zamanında işine yarar!» dediği zaman muhakkak eğlenmişti; bu bir azizlikti. Şimdi ona güvenerek nasıl soracaktı?

Bir aralık içine öyle bir hüzün, bir ümitsizlik doldu ki hemen oraya çökmek ve ağlıya ağlıya erimek, tükenmek istedi... Zaten aylardan beri yüreğine dertler, endişeler içinde garip bir baygınlık ârız oluyor, yüreğinde bir erime, bir tükenme hali seziyordu; bu belki bir kalb illetiydi, beklenilmiyen bir zamanda ölebilirdi. Ne iyi olacaktı. Keşke şimdi, şuracıkta düşüp kalsaydı, kurtulsaydı...

Cebinden fırçayı bir kere daha çıkardı, baktı: Alelâde, herkesteki gibi, beş, on kuruşluk bir maldı, buna bir kıymet verebilmek için insan ya mecnun olmalı, yahut kendisi gibi artık, açlık ve sefalet içinde şuurunu yarı kaybedip hayalâta kapılmış bulunmalıydı...

Dönmeğe karar verdi, sonra vazgeçti, büyük mağaazlara giremiyeceğini anlıyarak camekânında sekiz, on gümüş halka, bir kaç kâse Yemen taşı duran ufacık bir dükkânın kapısını itti; bir çıngırak öttü, içeride, mavi ışıklı bir ispirto lâmbasının üzerine eğilmiş yandan gözlüklü, keten önlüklü, kart, kırçıl bir kuyumcu, loşluğa gömülü, işile meşguldü. Gözlerini kaldırıp gelen adamı süzdü, sonra, isteksiz, hattâ biraz da ürkekçe «Nedir, ne istersin?» diye sordu. Feridun fırçayı uzattı: «Vaktile birisi hediye etmişti, dedi, kıymetli olduğunu söylemişti, acaba hakikaten bir değeri var mı? Bakar mısınız?»

Öbürü merakla eline aldı, evirdi, çevirdi, salladı, tırnağile kazıdı, sonra geri verdi:

— Beş para etmez, mezat malında eşi çok! dedi. Feridun kekeliye kekeliye, kusur diliyerek çıktı. Kendi kendisine: «Hain yahudi, beni meğerse aldatmış, az daha onun uğrunda ölüyordum da...»

Filvaki öyle de oluyordu ya... Bundan on sene evveldi, Feridun, Mısırdan Selâniğe dönüyordu, limana demir atmışlardı. Yolculardan kıyafetsiz bir ihtiyar yahudi, güvertede dünyadan habersiz, hırs ve heyecan içinde eşyalarını istif etmekle meşgul iken vincin altına girmiş ve tam o sırada demir kancadan kurtulan bir iri denk olanca ağırlığile herifin başına inerken o, emsalsiz bir çeviklikle hemen fırlamış, kucaklayınca yahudiyi ölümden kurtarmıştı... Fakat yük Feridunun tam omuzunun yanından askerî kaputunu yırtarak geçmişti. Kendine gelen yahudi eşyalarının arasından bir kocaman kutu açmış, sıra sıra dizilmiş traş fırçalarından, bir tanesini ayırmış ve ona uzatarak:

— Değerlidir, kadrini bil, sakın atma, zamanında işine yarar; demişti.

Ufak, tefek eşya satan bu fakir adamdan zaten ne beklenirdi? Fakat niçin öyle söylemiş, neden bu oyunu etmişti? Hoş, Feridun da o zaman bu söze ehemmiyet vermemişti ya! Fırçayı almış, bir tarafa atmış, hattâ bavuluna koyarak, harpte, esarette, üç sene mütemadiyen kullanmış; kıymeti olacağını hatırına getirmemişti. Fakat bugün uzun bir cenk, bir esaret ve felâket devresinden sonra İstanbula dönüp te yarı sakat, işsiz parasız kalınca ve bütün malını, eşyasını elinden çıkarıp bir dilim ekmeğe muhtaç bir hale düşünce bu vakayı ve yahudinin mânalı sözlerini hatırlamış, nihayet işte gelip fırçanın kıymetini sormuştu. Demek beş paralık bir değeri yoktu ha... Atmak için hazırlandı, köşeye bırakıverecekti, lâkin ne olsa bir traş fırçasına lüzum olabileceğini düşünerek bu fikrinden vazgeçti, cebine soktu, yürüdü.

Serencebey yokuşundaki kocaman evlerini elden çıkarıp Ahırkapı feneri arkasına düşen çukur ve rütubetli fıkara mahallelerinden birine taşındıkları günden beri sefalet büsbütün yakalarına yapışmıştı, ana oğul ıslak ve kasvetli bir evde solucan gibi kıvranarak ne eziyetli, ne matemli bir ömür sürüyorlardı... Bu akşam, çarşıdan dönüşünde Feridun zaruretin bütün kasavetini yüreğine bir tortu gibi çökmüş buldu, annesine, kısaca:

— Beş para etmiyor, nafile hulya kurmuşuz!

Dedikten sonra yukarıya, boş odaya çıktı, kafesi sürdü, nefes almak ihtiyacile dışarıya sarktı. Belliydi ki yüksek yerlerde henüz güneş, neşe ve hayat vardı. Fakat buradan, çukur bostanlarla yıkık kale duvarları arasına gömülü şu izbe mahalleden renk ve ışık çoktan elini çekmiş, bodur, sarsak ve kara evler tepedeki azametle cami kubbelerinin yüklü gölgesi altında çoktan seçilmez olmuştu. Henüz lâmbaların bile yanmadığı şu erken saatte bir bodrum kapanıklığı duyulan sokaklara karanlık başka türlü, yüreğe gam dolar gibi çöküyor, ağızlarına kadar taşkın bostan kuyularından etrafa kemirici bir yaş yayılarak vücuttan evvel ruha işliyordu. Bu sarnıç kadar kapanık ve ıslak mahalleye şu saatte hiç bir köşeden aydınlık sızmıyor, hiçbir yerden ziya damlamıyordu.

Halbuki denizin öbür yakasında Kadıköy, gurup eden güneşin ışıklarına boyalı çehresini, aynaya eğilmiş bir şuh kadın gibi, uzatmış, renkler, şa'şaalar içinde bahtiyar bir gülüşle parlıyor, için için kızarıyordu. Bu kuytu, karanlık dehlizin karşısında orası hayalî beldeler gösteren bir sinema şeridi gibi revnaklı, inanılmıyacak kadar şen, aydınlık görünüyordu, Feridun şimdi bunu seyrederek, vücudunda mahallenin karanlığı ve gözlerinde Kadıköyünün ışıkları öyle ölüvermek arzusile yanıyordu.

Birden kızdı, elini tekrar cebine soktu; haftalardanberi kendisinde hiç olmazsa ufak bir kıymet farzederek bütün ümitlerini bağladığı hediye onu âdeta yakıyordu; yahudinin uzun ve seyrek sakallı, buruşuk, kirpiksiz çehresi karanlığın içinde dehşetli bir vuzuh ile canlanarak hain gülüyor, ırkının kandırmağa pek elverişli olan yayvan şivesile:

— Aldattım seni... diyordu. Evet, aldatmıştı, hem muhtaç, en perişan zamanında... Fakat insan bir traş fırçasından medet ummak, bir define beklemek için ne kadar aptal olmalıydı... Kıllarından yakalayıp pencereden uzattı; aşağıda kale duvarlarına yakın bir iri yalak taşı vardı; orasını nişanladı, parmağını sokmuş bir akrebi silker gibi hızla attı ve görmek için dikkat kesilip baktı.

Fırçanın kemik sapı sert bir ses çıkardı. Sonra büsbütün çökmüş, koyulaşmış olan karanlığın içinde yan yana iki göz, iki nokta parladı. Feridun bunlara, bu maviye yakın bir renkle ışıldıyan şeylere uzaktan bir müddet taaccüple baktı, sonra birden yüreğini akıl almaz bir ümidin kapan gibi sıktığını duydu; merdivenleri dörder dörder atlıyarak aşağıya koştu, sokağa fırladı, eğildi, göğün bellisiz aydınlığını yüreklerinde toplıyarak süprüntüler içinde hâlâ parıl parıl yanan bu iki ufak şeyi, iki küçük taş parçasını ellerine aldı, gene koşarak içeriye döndü.

İdarenin ölgün ziyasına tutup baktığı zaman bunların birer elmas parçası olduğunu anlamıştı. Fakat acaba sahte miydi? Yahudinin burada da bir hilesi, bir hiyaneti mi vardı? Bütün gece gözüne uyku girmedi, sabahleyin alaca karanlıkta çarşıya gitti, bir gün evvel uğradığı dükkânın önünde bekledi, kart ve kırçıl kuyumcu görününce hemen, dükkânı açmasını bile beklemiyerek taşları çıkardı:

— Bunlar ne eder?

Dedi. Öbürü, iptida kayıtsızca bir göz attı, sonra gözlüğünü taktı, dikkatlice muayene etti, güneşe tuttu, elinden bırakmamak ister gibi biraz mütereddit ve nazikâne dedi ki:

— Temiz maldır, müşterisini bulursa iyi para eder, hele girin dükkâna bir daha görelim, bir paha biçelim!

Feridun neden dolayı yahudinin bir adi traş fırçasına böyle giranbaha iki taş saklamış olduğunu bir müddet anlıyamadı, fakat bir gün tesadüfen öğrendi ki gümrükten mal kaçırmak için bazan en akla gelmez hilelere müracaat edilir ve işte böyle bir traş fırçasının sapına bin liralık iki pırlanta konulduğu da olurmuş!

Refik Halid KARAY

— Gız ne çalıp duruyorsun, kimsenin dinlediği yok...
— Ben de dinlesinler diye değil, parsa toplamıya yüzüm olsun diye çalıyorum!..

SATILIK GELİN EŞVABI

(3)

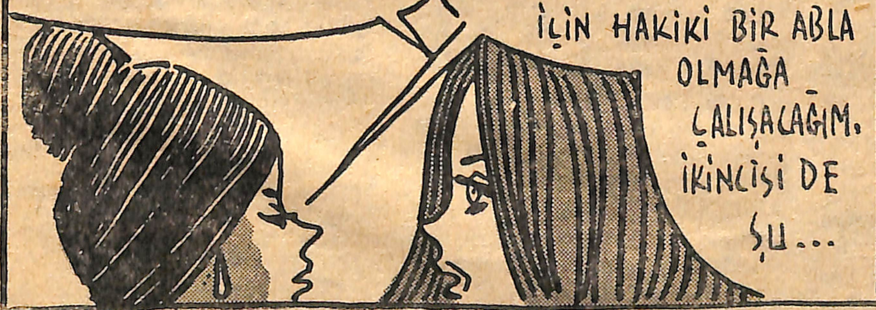
YAZAN: ADNAN TAHİR
ÇİZEN: TURHAN SELÇUK

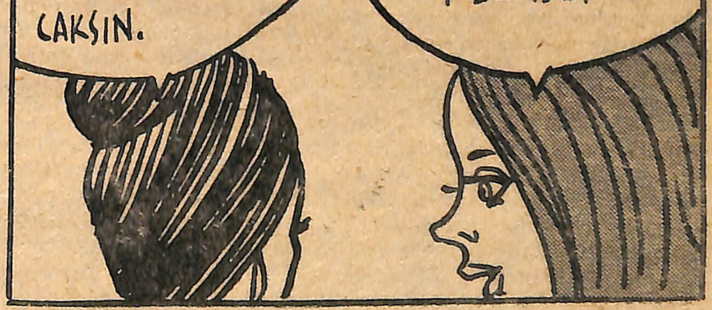
ARADAN BİR HAFTA GEÇMİŞ BULUNUYOR. DOKTORUN İHTİMAMI, NERMİNİN DE ŞEFKATİ PERİHAN'I NORMAL VE SIHHATLİ BİR HALE GETİRMİŞTİR. GENÇ KIZ, GÖRDÜĞÜ BU İYİLİĞE KARŞILIK NE YAPACAĞINI BİLEMEZKEN UMULMADIK BİR SÜRPRİZLE DAHA KARŞILAŞACAKTIR...

SAAT DÜŞMANI

Çeviren: ERGİN ORTAÇ

GÖRÜR görmez acımıştım ona. Yüzü kırışıklarla doluydu... Yetmiş yaşlarında vardı. Yahut da sefaletten bu kadar yaşlı görünüyordu. Baktığımı görünce, iskemlesini çekerek masaya sokuldu ve titrek elleriyle yeleğinin cebinden çıkardığı bir saati uzatıverdi. Modası geçmiş olmakla beraber, güzel bir gümüş cep saatiydi bu.

Yavaş bir sesle,

— Hiç tamir görmediği gibi, bedava da sayılır... Yirmi mark sadece, dedi. Kısa, fakat özlü sözleri, yaşlı adamın bu çeşit alış-verişlere alışık olduğunu gösteriyordu.

— Saate ihtiyacım yok... dedim. Fakat adamı memnun etmek için, saatle beraber bir beş marklığı da avucuna sıkıştırdım.

İhtiyarcık şaşırmıştı... Dalgın dalgın avucundaki saatle paraya bakarken, garsona, yaşlı adama bir birayla biraz yiyecek getirmesini söyledim.

Garson yanımdan uzaklaşınca, bana döndü:

— Alsaydınız, kârlı çıkardınız... dedi.

— İhtiyacım yok, onun için hiç boşuna nefes tüketmeyin.

Dalgın dalgın birasını yudumladıktan sonra:

— Saatlerden nefret ederim, dedi... Bu hale düşmeme hep onlar sebep olmuştur zaten.

Trenimin hareketine daha bir saatten fazla vakit vardı. Hâli gibi sözleri de bana dokunmuştu. Merakla dinlemeğe başladım yaşlı adamı.

Birasından tekrar bir yudum aldı ve:

— Adı Chris Selby idi diye anlatmaya başladı. Londra'da tiyatro acentasıydı... İyi para kazanmasına rağmen, mesleğinin dışında başka işlere de burnunu sokmaya heves etmişti.

İhtiyarın anlattığına göre olay, Birinci Dünya Harbinden sonraki senelere rastlıyordu.

Chris Selby işini bilen, güler yüzlü, sempatik bir centilmendi. Her sene beş-altı defa Paris'e artist angaje etmeğe gidiyordu. İşinin dışında ise, Champ-Elysees'de dolaşıyor, eğlenip hoş vakit geçiriyordu. Mesleği, ayrıca güleryüzlü oluşu da çapkınlık yapmasını kolaylaştırırdı daima.

Bu seyahatlerinden ikisini, otomobiliyle yapardı Chris Selby. Dover ile Calais'deki gümrük memurlarının hemen hemen hepsi bu güleryüzlü, şakacı centilmeni tanırlardı. Chris Selby de gümrük memurlarıyla daima iyi geçinmeğe dikkat eder, fırsat buldukça Londra ve Paris tiyatrolarının dâvetiyelerini dağıtırdı onlara.

Normal seyahatlerinde gümrük kontrolundan çekinmezdi hiç. Ama, otomobiliyle yaptığı seyahatlerde ister istemez korkulu anlar yaşardı Chris Selby. Eee, beş bin adet saati Paris'ten Londra'ya kaçak götürmek kolay değildi tabii!..

Otomobilinin altmış beş litrelik benzin deposu, bir bölmeyle iki kısma ayrılmıştı. Chris Selby bu seyahatlerinde, arabasına sadece on litre benzin koyar, deponun boş kalan kısmına ise güzelce saatleri yerleştirirdi.

Yaşlı adam birasından bir yudum aldıktan sonra, anlatmasına devam etti:

— Bir defasında, saatlerin çoğu bozuk çıkmış, Londra'daki alıcısıyla başı belâya girmişti Chris Selby'nin.

Ertesi sefer Paris'e gidişinde, olayı olduğu gibi kuyumcuya anlattı, böyle giderse bu işten vazgeçeceğini söyledi. Bu habere kuyumcu, çok üzülmüştü tabii...

Uzun çekişmelerden sonra, kuyumcunun bundan böyle saatleri teker teker sıkı bir kontroldan geçireceğine dair söz vermesiyle, ortaklığın devamı sağlanabilmişti tekrar.

Chris Selby, kuyumcunun yanından ayrıldıktan sonra, Londra tiyatrolarına artist angaje etmek maksadıyla bütün gece çeşitli eğlence yerlerini dolaştı.

Ertesi sabah kuyumcuya uğradığı zaman her şey hazırdı... Kuyumcu sözünde durmuş, saatleri teker teker kontrol ettikten sonra arabanın benzin deposuna güzelce yerleştirmişti.

Chris Selby'nin keyfi yerine gelmişti artık.. Ortağı ile vedalaştıktan sonra arabasına atladı, neşeli neşeli yola koyuldu. Calais'ye vardığı zaman, Fransız gümrüğünden kolayca geçti. Arabasını gemiye soktuktan sonra, geminin barına inip bir-iki kadeh konyak içti. Daha sonra da kamarasına çekilip, Dover'e varıncaya kadar güzelce uyudu.

Chris Selby, Dover'deki gümrük memurunu tanıyordu... Memurla şakalaşıp bir hayli güldürdü onu. İşler yolunda gidiyordu... Son olarak Paris'te duyduğu açık fıkralardan birkaçını anlattıktan sonra da, arabasına binmek için kapıyı açtı, fakat tam bu sırada olduğu yere mıhlanıp kaldı...

Evet, tıpkı Birinci Dünya Savaşının sona erdiğini haber veren canavar düdüklerinin öttüğü andaki gibi, olduğu yere mıhlanıp kalmıştı. Uzun bir sessizlik... Uçuşan martıların bile sesi çıkmıyordu. Chris Selby ile gümrük memuru, âdeta mumyalaşmış, oldukları yerde kalıplaşmışlardı sanki... Yere bir iğne düşse duyulacaktı nerdeyse.

Yere düşen iğne olmadı ama, Chris Selby ile gümrük memuru başka bir şey duydular: Arabanın deposundan gelen beş bin adet saatin «tik-tak» seslerini... Meğer kuyumcu, saatleri kontrol ederken hepsini teker teker kurmuşmuş.

Yaşlı adam konuşmasını burada kesip, bardağındaki son birayı da yudumladı.

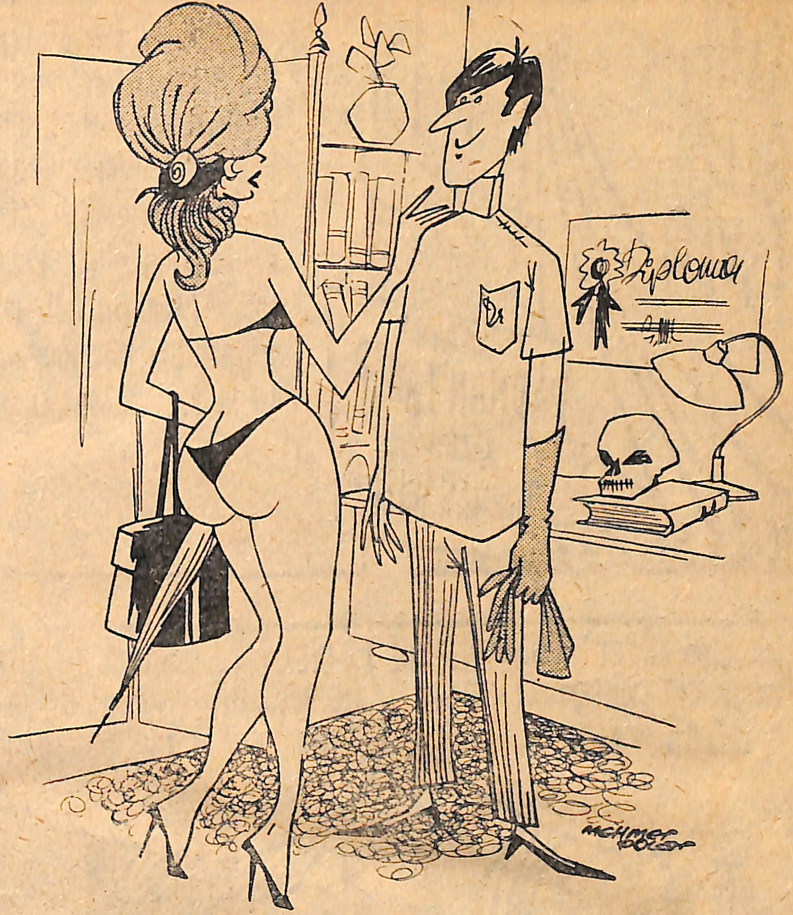
İhtiyarın anlattıkları iyice meraklandırmıştı beni.

— Eğer, dedim, siz Chris Selby iseniz, satmak istediğiniz saati istediğiniz fiata alıyorum.

Yaşlı adam dalgın dalgın yüzüme baktı, başıyla bir hayır işareti yaptıktan sonra:

— Chris Selby birkaç yıl önce öldü, dedi... Ben Dover'deki gümrük memuruyum... Güler yüzlü Chris Selby, on dakika içinde bana ortaklık teklif etmişti... Fakat ortaklığımız ancak iki yıl devam edebildi... İki yıl sonra ikimizi de yakaladılar.

(Alman Mizahından)
Çeviren:
Ergin ORTAÇ

— O kadar evhamlıyım ki doktorcuğum, kendimi her an çırılçıplak zannediyorum!.

※

Yaş yetmişüç!

Komedi artistlerinden Phil Silvers'i ziyaret eden Maurice Chevalier, kulisteki güzel bale kızlarını görünce,

— Aaah, ah!.. Yirmi yaş daha yaşlı olmalıydım... Diye içini çeker.

Phil Silvers:

— Yirmi yaş daha genç olmalıydım, demek istiyorsunuz herhalde... diye düzeltince.

Yetmişüç yaşındaki ünlü aktör:

— Hayır, genç değil... diye cevap verir. Yirmi yaş daha yaşlı olsaydım, bu güzel kızlar beni böyle tahrik edemezlerdi şimdi.

Soğuk algınlığından ileri gelen

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI

GRİPİN

FAYDALIDIR

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir

(Faal: 7214—308)

GÜNDÜZ İNSAN GECE KURT

Yalçın Çetin

NAZİK TEK BAŞINA GELİYOR-TAM TAHMİN ETTİĞİM GİBİ. BU OĞLAN YANLIZ KÖTÜ BİR POLİS OLMAKLA KALMADI, BİRİNCİ SINIF PALAVRACI OLDU ÇIKTI!..

25

NERDE LAN GİZLİ PENÇE ?... TEK BAŞINA GELİRSEN GÖZÜME GÖRÜNME DEMEDİM Mİ SANA!..

ACELE ETME VE GÖZÜNÜ DÖRT AÇIP, OLACAKLARI SEYRET ŞEF!.. ALLAHIN İZNİ İLE SÖZÜMÜ TUTUP **GİZLİ PENÇE**Yİ GÖZLERİNİN ÖNÜNDE **TEVKİF** EDİYORUM!..

AL HAYRINI GÖR!.. **GİZLİ PENÇE BENİM** VE **KENDİMİ** SUÇ ÜSTÜ ENSELEYİP, **TEVKİF ETTİM!..**

AKLIMA GELEN BAŞIMA GELDİ... NİHAYET BÜTÜN BÜTÜNE TOZUTTU OĞLAN!..

TAKIR-KÖY MÜ ORASI ?.. ACELE BİR ARABA GÖNDERİN... YANIMDA KENDİNDEN BAŞKA KİMSEYE ZARARI OLMAYAN BİR HASTA VAR. ACELE OLSUN, ÇOK ACELE!..

ŞEF, BENİ DİNLEMELİSİN.. KES ŞU ZIRILTIYI ALLANISEVERSEN...

NAZİK TAAA!.. BAŞINDAN BAŞLIYARAK OLANI BİTENİ KENDİNDEN EMİN BİR DİLLE ANLATIR!.. DELİLLER GÖSTERİR.. BU GÜNE KADAR GİZLİ PENÇEYİ GÖRMÜŞ OLANLARI BULDURTUP, SÖYLEDİKLERİNİN DOĞRULUĞUNU ONLARA DA TASDİK ETTİRİR...VE SONUNDA İKİLİ KİŞİLİĞİNİN KENDİSİNE OYNADIĞI OYUNA KOMİSERİNİ DE İNANDIRIR...

ÇALDIĞI EŞYALARI, BULUNDUKLARI MAHZENDEN ALMALARI İÇİN NAZİĞİN EVİNE BİR EKİP GÖNDERİRLER... OLAY SÜRATLE HALKA YAYILMIŞ, FISILTI GAZETESİ YÜKSEK TİRAJLI BASKILAR YAPARAK ŞEHRİ ÇALKALANDIRMAYA BAŞLAMIŞTIR...O GÜNEDEK GİZLİ PENÇENİN KURBANI OLAN ZENGİNLER, ÇALINAN MALLARININ SANTİMİNE KADAR, KENDİLERİNE İADE EDİLECEĞİ SÖYLENTİSİ İLE SEVİNÇTEN ÇILGINA DÖNMÜŞLER, ARALARINDA, TANSİYONU FAZLA HEYECANA MÜSAİD OLMAYAN BİR KAÇI KALIBI DİNLENDİREREK, MALLARINI AYAK ÜSTÜ, HAYIR DERNEKLERİNE BAĞIŞLAMIŞLARDIR!..

BÜTÜN BUNLAR BİR KAÇ SAAT GİBİ KISA BİR ZAMAN ZARFINDA OLUP BİTMİŞ, ÖTE YANDA ÜZÜNTÜSÜNDEN, NAZİĞİN TEDAVİSİ İLE ÇOK YAKINDAN İLGİLENECEĞİNİ BEŞ YÜZÜNCÜ DEFA TEKRAR EDEN KOMİSER, KENDİNİ HENÜZ, DÜŞTÜĞÜ ŞAŞKINLIKTAN KURTARAMAMIŞTIR!..

NAZİĞİN EVİNE GİDEN EKİP BU SIRADA GERİ GELİR...

EVE GİTTİK ŞEF!. HER ŞEY NAZİĞİN DEDİĞİ GİBİ YERLİYERİNDE... HATTA TAHKİKAT İÇİN LAZIM OLUR DİYE ÇALINAN APARTMANIN ENKAZINDAN, TAHLİLİNİ YAPMAK ÜZERE İKİ ÇUVAL TOPRAK TAALDIK, AMA PARALARLA MÜCEVHERLERE RASTLIYAMADIK....

BİR DE MEKTUP BULDUK!

BİR MEKTUP MU ?!.

NAZİK HAFİYENİN, GİZLİ PENÇE ADIYLA ÇALDIĞI PARALARIN VE KIYMETLİ TAŞLARIN SAHİPLERİ ZANNEDİLEN BİR TAKIM ADAMLARA GERİ VERİLECEĞİNİ TAHMİN ETTİĞİMDEN VE O ADAMLARIN BU SERVETİN SAHİBİ OLDUKLARINA İNANAMADIĞIMDAN, YAPILACAK BÜYÜK YANLIŞLIĞI ÖNLEMEK NİYETİ İLE, ELİME GEÇENLERİN HEPSİNİ SAYGILARIMLA YÜRÜTTÜĞÜMÜ BİLDİRİR, NAZİK HAFİYENİN GÖZLERİNDEN ÖPERİM...

İMZA: **GİZLİ PENÇE**

GİZLİ PENÇE Mİ ?!... SENİN ANLATTIKLARIN DOĞRU İSE, BU **GİZLİ PENÇE** NENİN NESİ OLUYOR ŞİMDİ...

BİLMEM!

SON

MÜNİH-1963

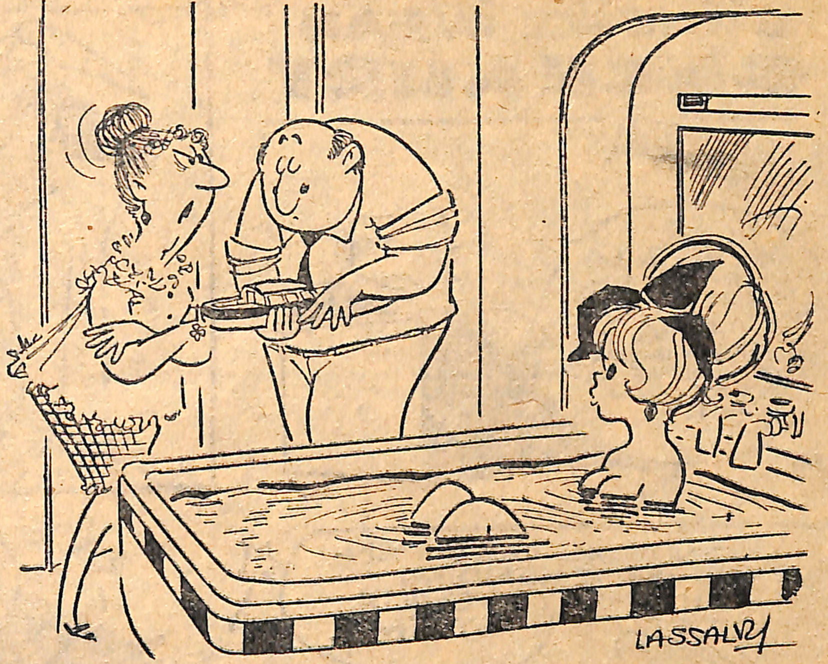
Dünya Karikatürleri

-BENCE BİR ERKEĞİ ELDE ETMEK İÇİN ÖNCE GÖZÜNÜ DOYURMALI!..

-BU BİZİM TATİL NE KADAR SÜRECEK?
-EH, AŞAĞI YUKARI İKİ BİN LİRA KADAR!

-KUZUM, VAPURUNU YÜZDÜRMEK, HİZMETÇİ BANYOYA GİRİNCE Mİ AKLINA GELİYOR?

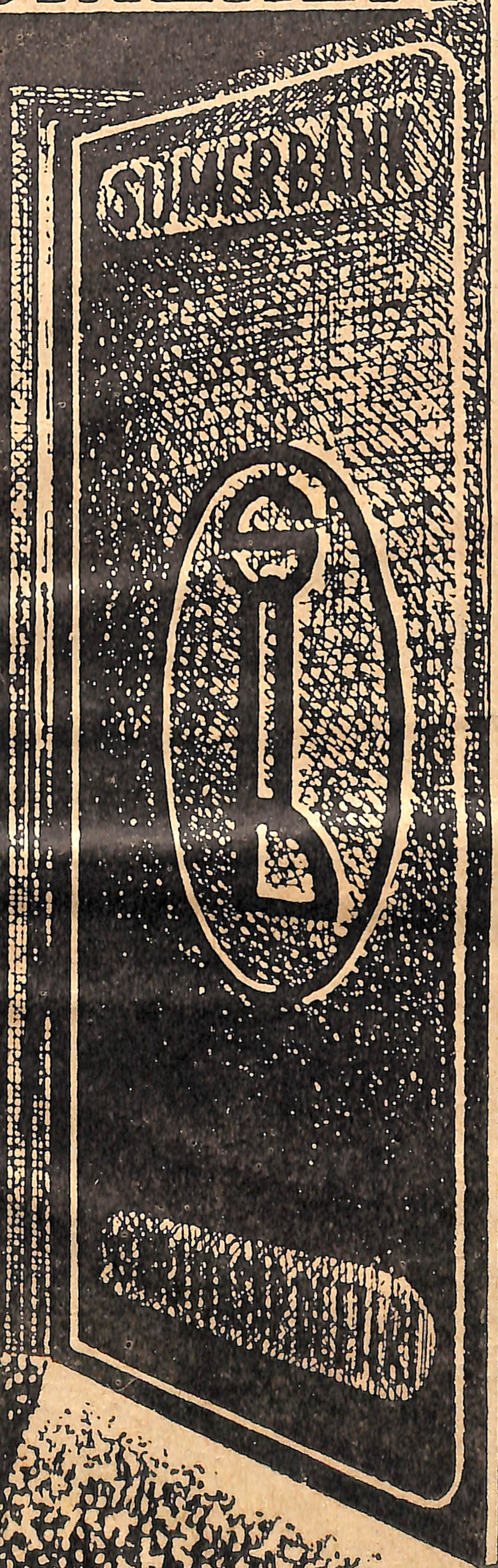
-HA GAYRET, BİRAZ DAHA SIKALIM!..

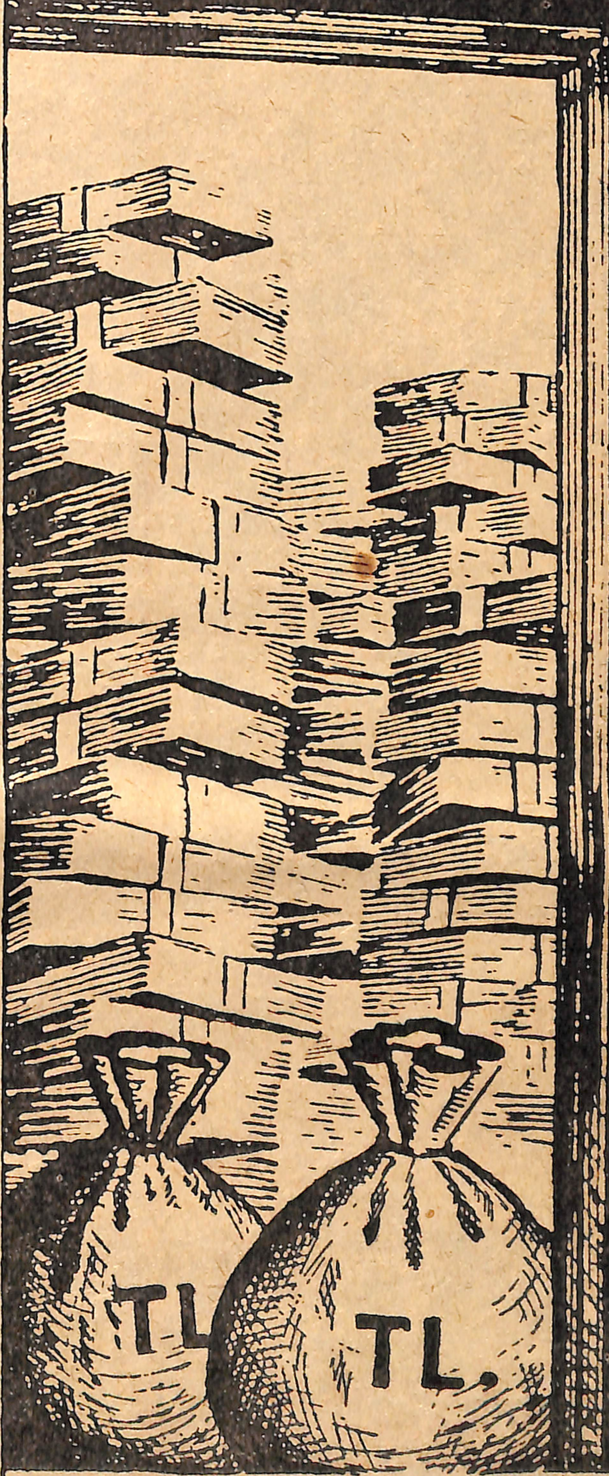

-PISSST!..

SÜMERBANK

KE. Z.
ANKARA

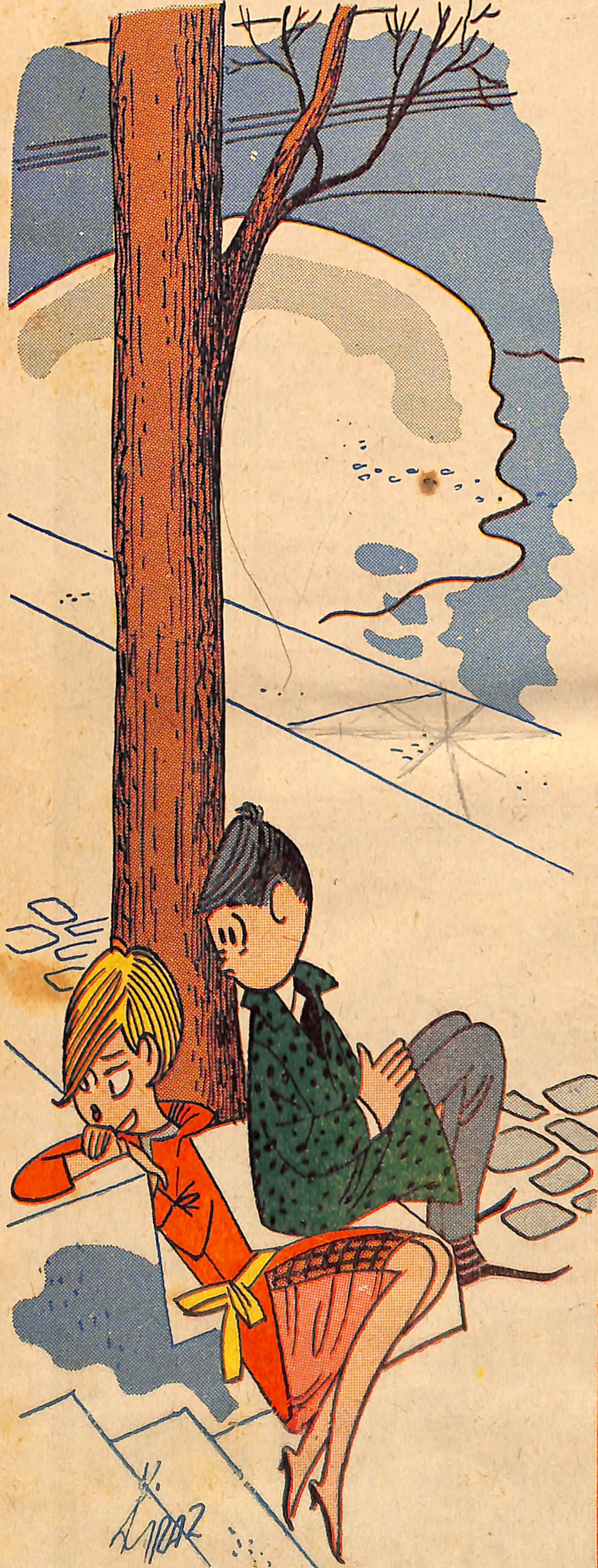

UĞUR KAPISI
SERVET KAPISI

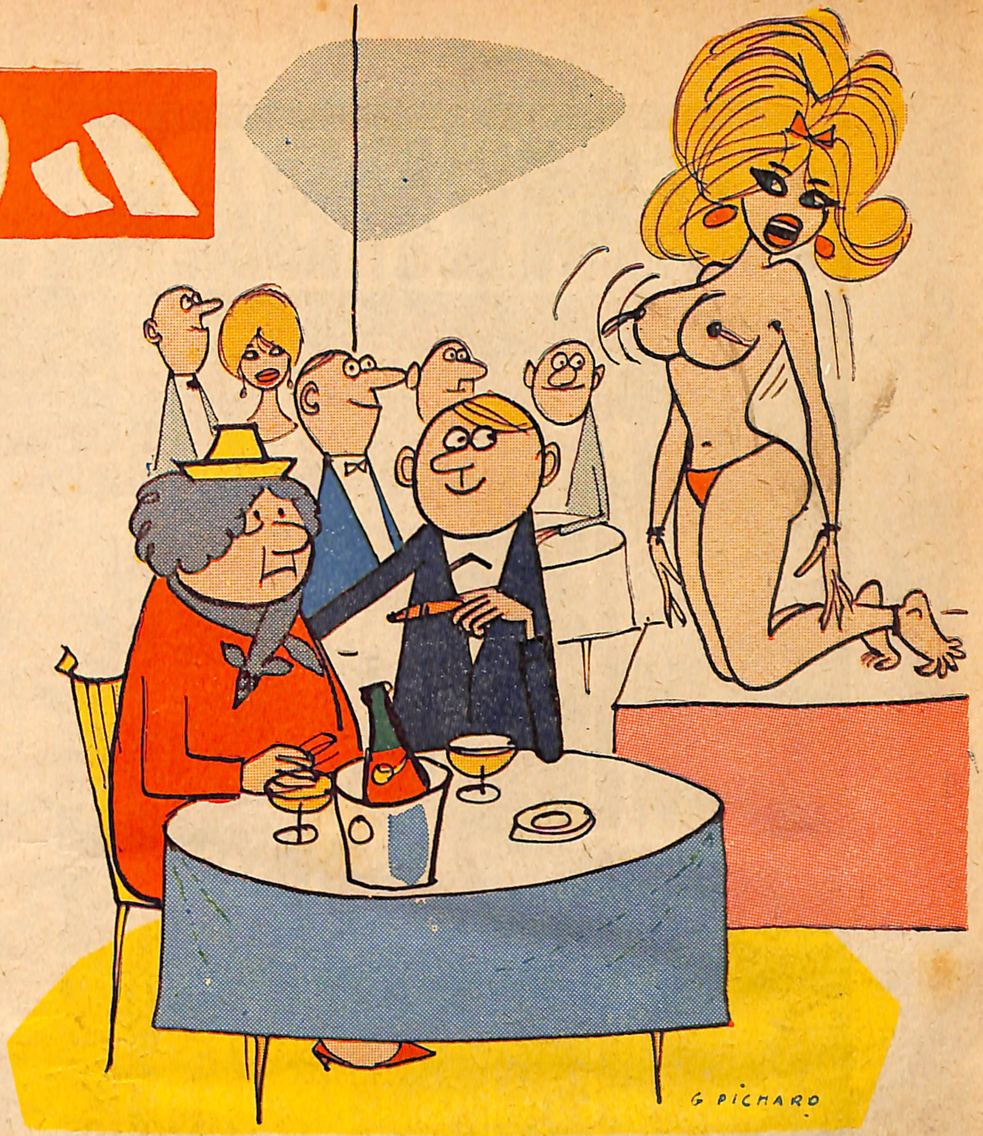
KEŞİDELERDE EN YÜKSEK İSABET

Basın 21776 311

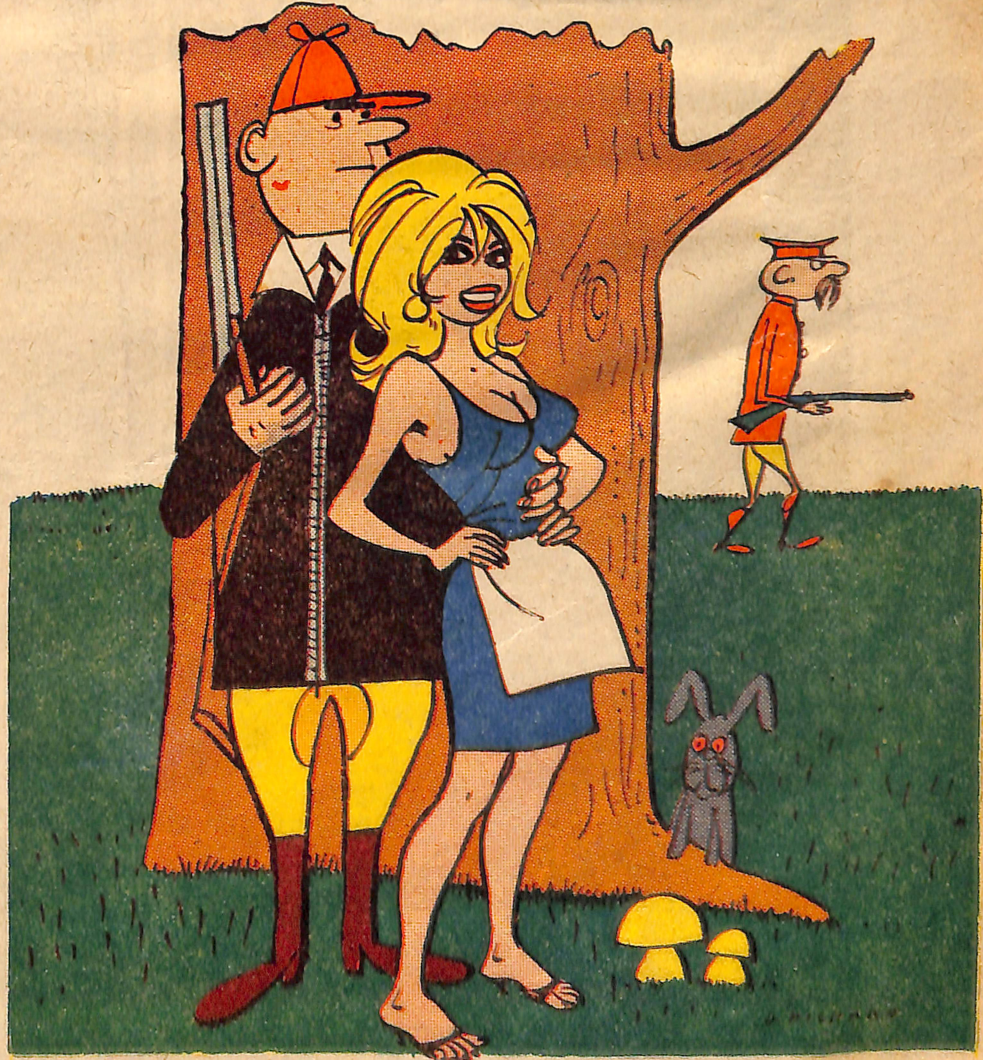
Akbaba

-ONUNLA NİŞANLANMAYA KARAR VERDİM... AMA, İNAN Kİ ONU SENDEN FAZLA ÜZECEĞİM!..

-HALACIĞIM, HER AKŞAM BURAYA GELMEK ŞARTİLE BİR AYLIK DAVETİNİ KABUL EDİYORUM!

-EYVAH KOCAM.
-ALDIRMA. BURADA AVLANMAK İÇİN İZİN KÂĞIDIM VAR!